

13^E JAARGANG N^O 3 — 31 MAART 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HIJ KWAM NIET...

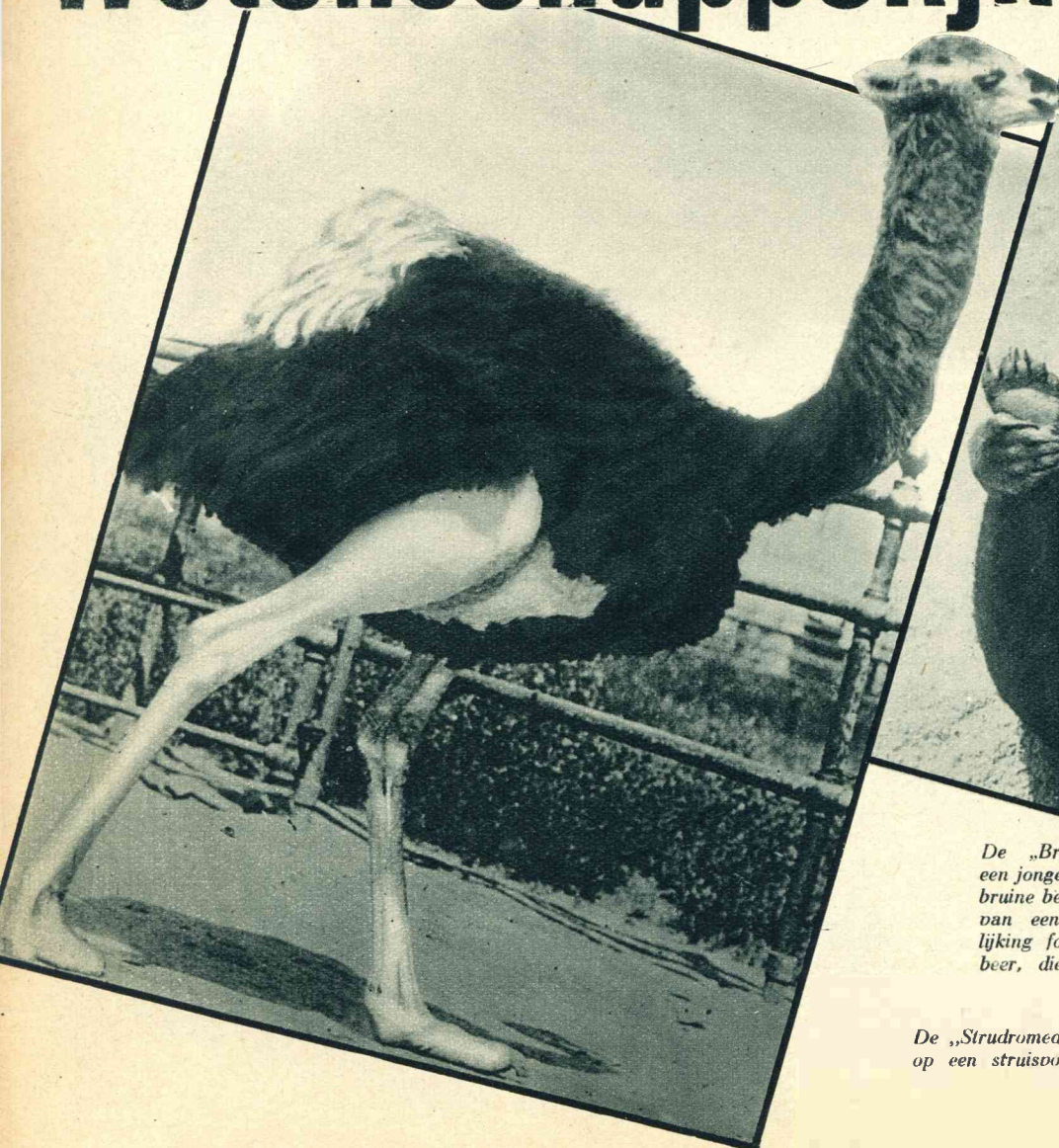

Het „Peli-schaap” — een beest half pelikaan, half schaap, dat lustig ronddartelt in het noortuintje bij zijn hok.

De fraaie „Zwaha”, een zeer sierlijke vogel, die op de midden zwanenhals een paars-blauwen hanekam draagt.

Wetenschappelijke aanwinsten

De „Bruunhage”, een jonge Maleische bruine beer, met den scherpen kop van een hagedis. Ter verge-lijking fotografeerden wij eveneens een Maleischen beer, die echter van vreemde smetten vrij bleef.

De „Strudromeda”, een pracht-exemplaar van een nieuw dier, dat op een struisvogellijf hals en kop van een dromedaris draagt.

In het grootste geheim zijn in onze Artis gedurende het laatste jaar proeven genomen met nieuwe kruisingen van verschillende diersoorten. Tot nu toe heeft men zoowel de journalisten als het publiek van deze experimenten onkundig gelaten. De nieuwe diersoorten had men voorloopig in eenige hokken, achter in den Dierentuin, bijeen gebracht, om te zien of zij in het leven zouden blijven. Nu dit inderdaad het geval is, heeft de directie van het Genootschap Natura Artis Magistra de welwillendheid gehad ons blad het eerst uit te noodigen tot een bezichtiging van de nieuwe, hoogst merkwaardige aanwinsten van

De „Kaldof”, een samenstelsel van een mannetjes-postduif en een kalf. De kop kwam ongeschonden uit het normaal groote ei.

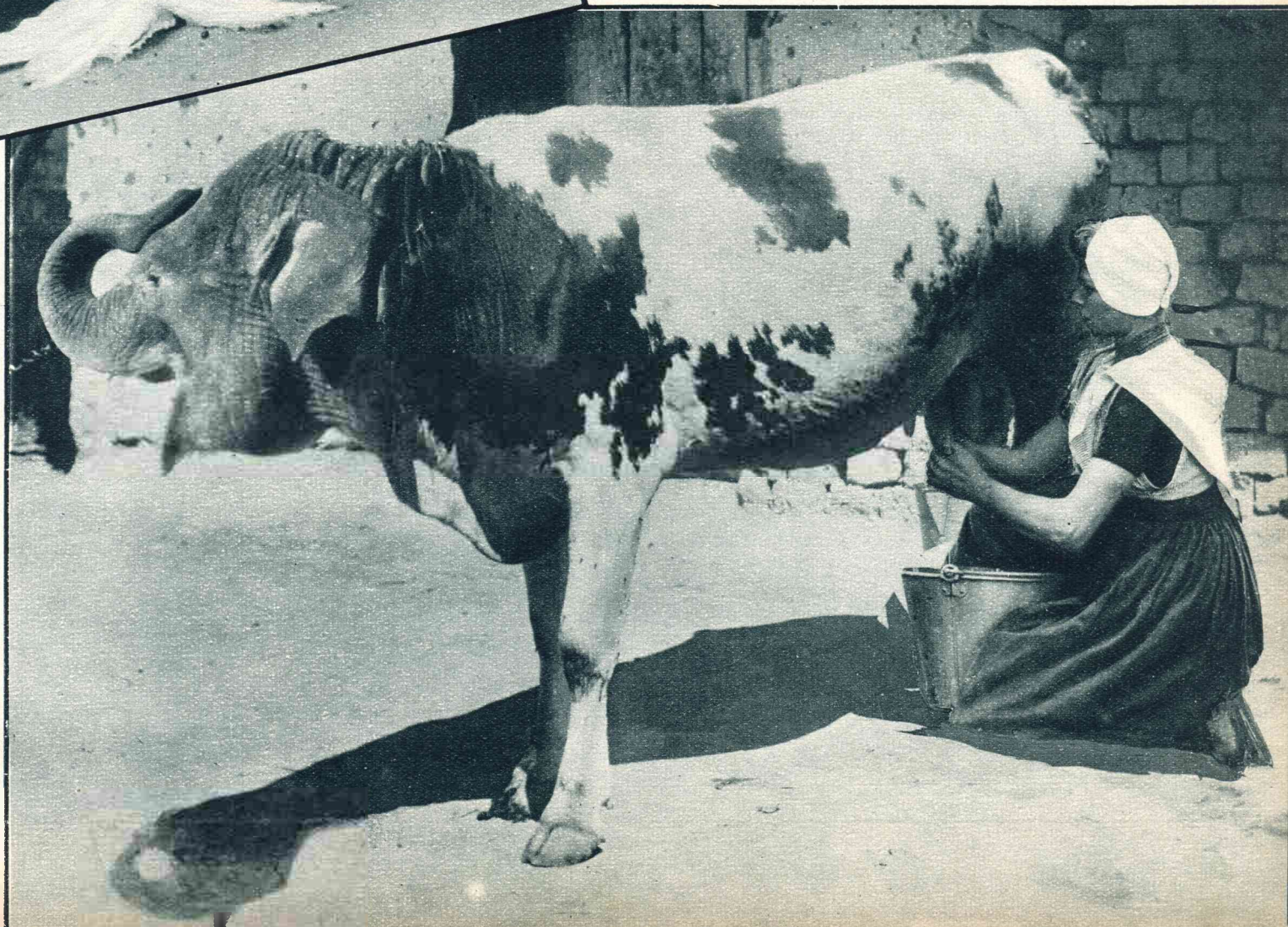

De „Kanivaars”, een zeer geslaagde kruising van konijn en jong kalf (vaars).

VAN ARTIS

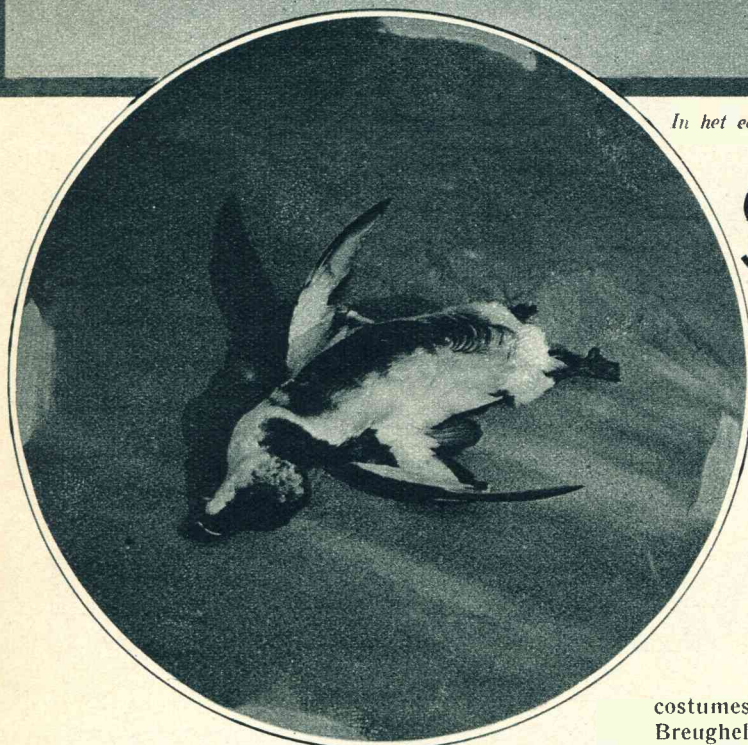
het dierenpark. Ook de bezoekers zullen niet lang meer behoeven te wachten. Hun begrijpelijk ongeduld zal reeds Zaterdag a.s. door de ijverige directie, die er steeds op uit is het nieuwste van 't nieuwste te bieden, worden bevredigd. Dan zullen de nieuwde dieren, waarvoor de wetenschap nog een naam zal moeten bedenken, van 12 uur af te zien zijn. Alle maatregelen zijn genomen om een ordelijke en rustige bezichtiging mogelijk te maken.

De „Olikoe”, 'n farsch beest dat door vaardige Zeemische handen werd gemolken en 'n zeer krachtige, vitaminenhoude melk geeft.

In het eenzame duin.

'n Dode jonge meeuw op het witte zand.

Neen, opwekkend is een strandwandeling op een kouden Maartdag beslist niet. Guur blaast de wind naar het land en grauwe wolken drijven laag langs de kust. De zee toont geen enkele gelijkenis met haar zomersche beeld. Nu is zij niet licht of diep blauw, maar bijna zwart; nu is zij niet liefelijk of vroolijk, maar grimmig en norsch.

STRANDWANDELING IN MAART

Donderend vallen de waterheuvelen ineen. Thans klieven geen krachtige zwimmers de zwellende golven, enkel een weggerot wrakhout danst potserlijk en zonder enig verzet over de witte kammen.

Evenmin biedt het strand zelf een aanblik, die den eenzamen wandelaar opgewekt zou kunnen stemmen. Waar des zomers kinderen en groote menschen stoeien of luieren, waar het gewemel van bruin gebrande lichamen en bont gekleurde badcostumes het strand doet gelijken op een Breugheliaansche kermis, is nu stilte en verlatenheid. Een zwaar spoor van de schelpenkar is het eenige getuigenis, dat vóór ons 'n menschelijk wezen hier toefde. Maar wel beseft men, en dit meer dan in 't warme jaar-
getijde, wanneer de ongereptheid van zee en strand verloren gaat door het luidruchtig en niet altijd verheffende vertier van 't mensch-

Een ooreemde liefheerij van sommige lieden is het om vogelcadavers aan het prikkeldraad langs de duinen op te hangen en dan toe te zien hoe roofvogels komen om ze stuk te pikken.

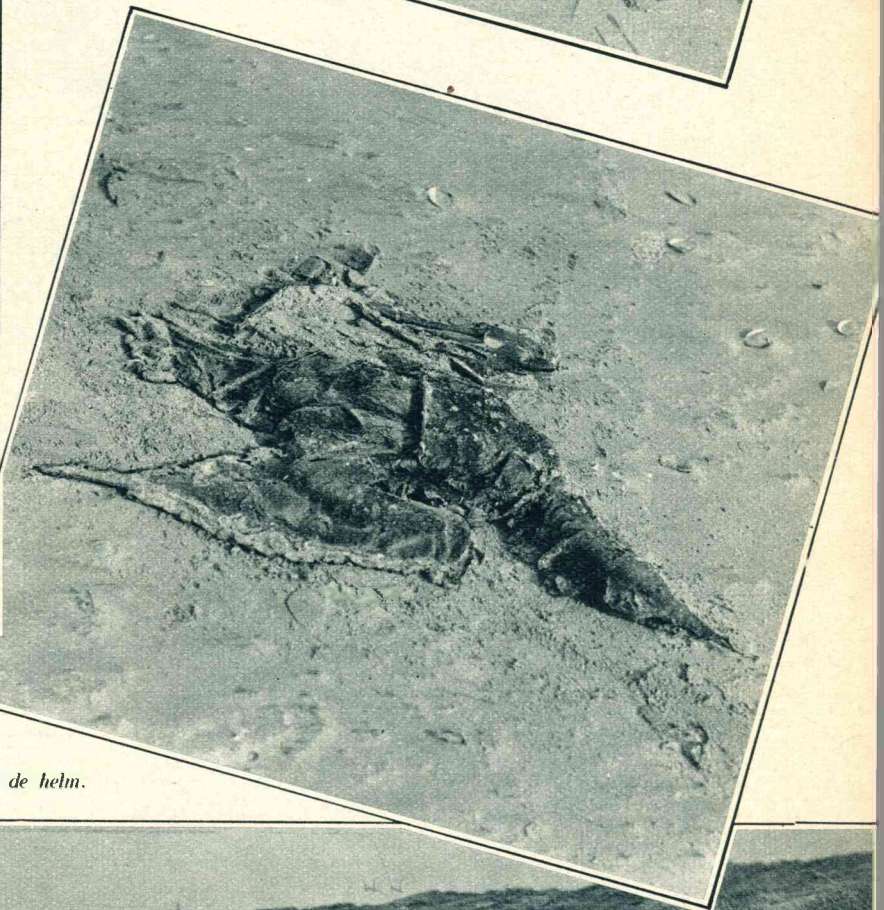

Een onwrikbaar in het zand vastgeraakt wrak onder Wijk aan Zee.

Van uitputting omgekomen.

Het spoor van de schelpenkar.

Een zeevogel, onherkenbaar door de drijvende teer, waarin hij vastraakte.

Fluitend waait in Maart de wind door de helm.

dom, iets van de grootsche en woeste schoonheid der Natuur, die ons de verzuchting van de Middel-eeuwsche dichteres Anna Bijns in gedachte brengt: „O, hoe schoon moet Hij zijn, Die dit alles heeft geschapen.”

Waar de mensch verschijnt met zijn beschaving, of wat daar voor doorgaat, wordt het innige contact, dat tusschen hem en de ongeschonden wereld kan bestaan, verbroken.

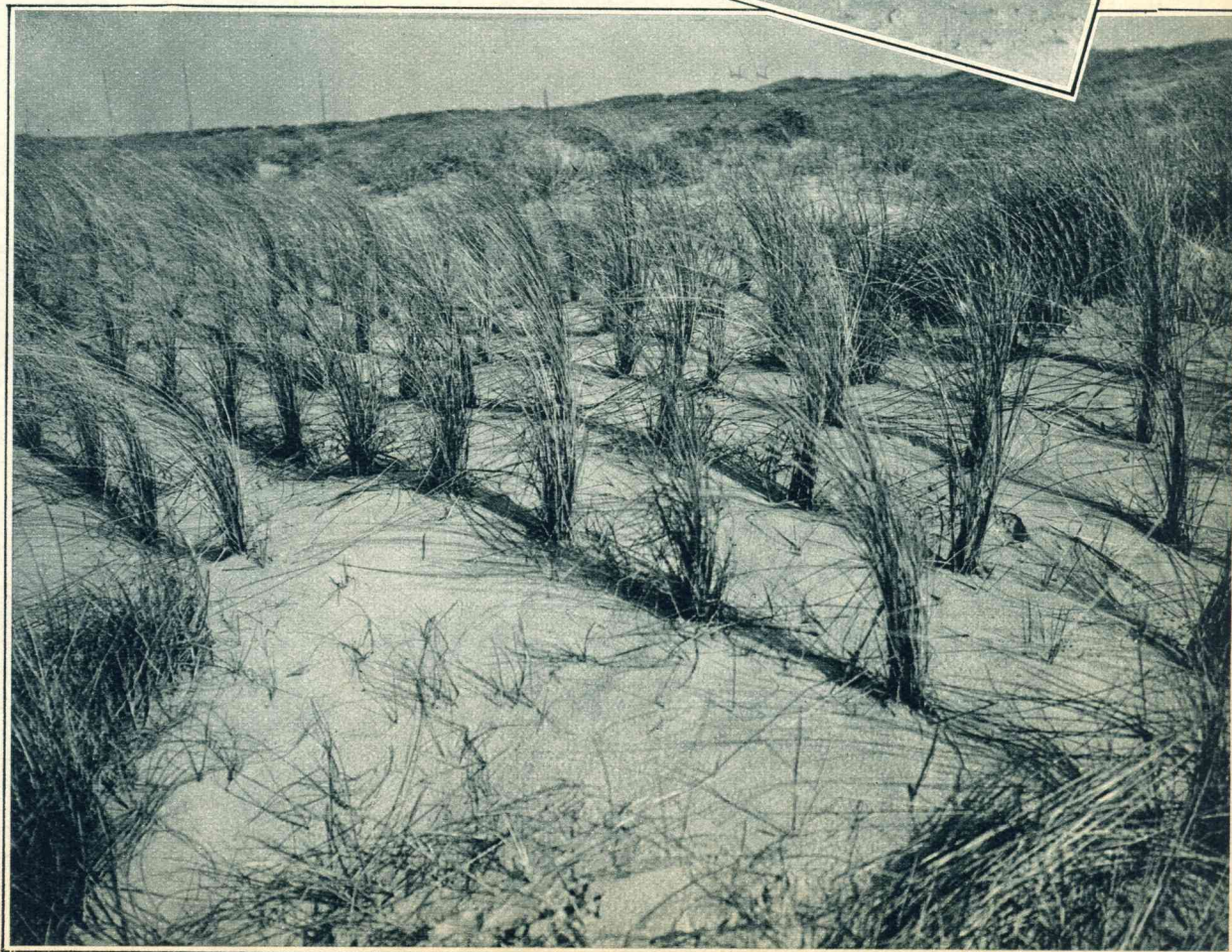
En op onzen tocht in de omgeving van IJmuiden konden wij met trieste voldoening de, zij het dan ook verwijderde, aanwezigheid van menschen vaststellen. Waaraan? Aan de tientallen vogelcadavers, die op het strand waren te vinden.

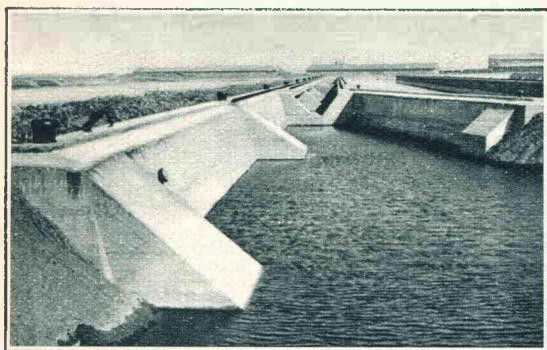
Voor de zeeschepen de verschillende havens binnenloopen, laten zij afgewerkte stookolie uit hun ruimen wegloopen. Daardoor worden groote oppervlakten zee veranderd in stinkende olievelden. De vogels, die vooral met stormweer naar de kust worden gedreven, strijken, niets vermoedend, op de geoliede golven neer en kunnen zich niet meer opheffen. Het vieze water kleeft aan hun veeren en hoe meer zij rukken om los te komen, des te erger raken zij er aan toe.

Langs de heele Noordzeekust, eveneens in België en Frankrijk, liggen duizenden van fraaie zeevogels, van allerlei soort, alken, zeekoeten, meeuwen. Wel is geprobeerd om een aantal verbodsbepalingen ingevoerd te krijgen, waardoor aan dit schandaal (mag men het rustig noemen), een einde zou komen, maar tot dusver heeft het Internationale Comité voor Vogelbescherming daarmee geen groot succes geboekt.

Het is een afschuwelijk gezicht de vogels aan het strand te zien verrotten en het schijnt zelfs mogelijk dat zeldzame soorten onder de zeevogels op deze wijze met een spoedig en totaal verdwijnen worden bedreigd.

Neen, opwekkend is een strandwandeling niet altijd.

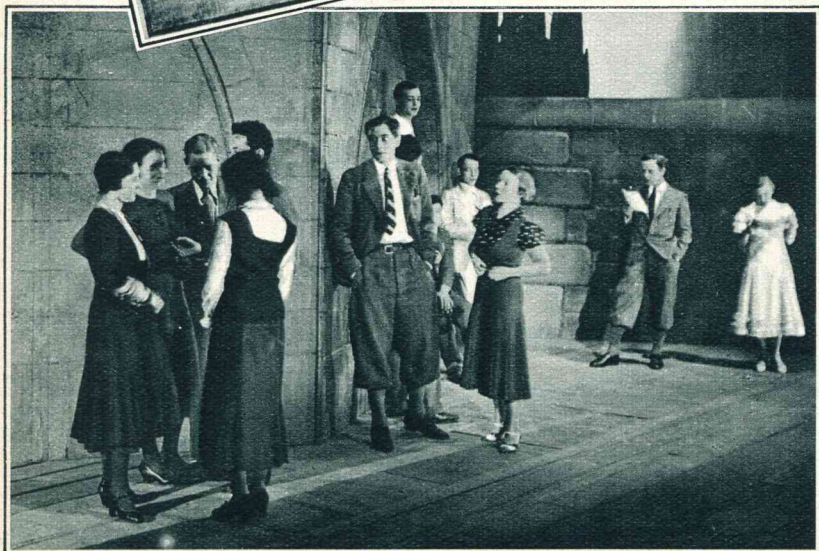
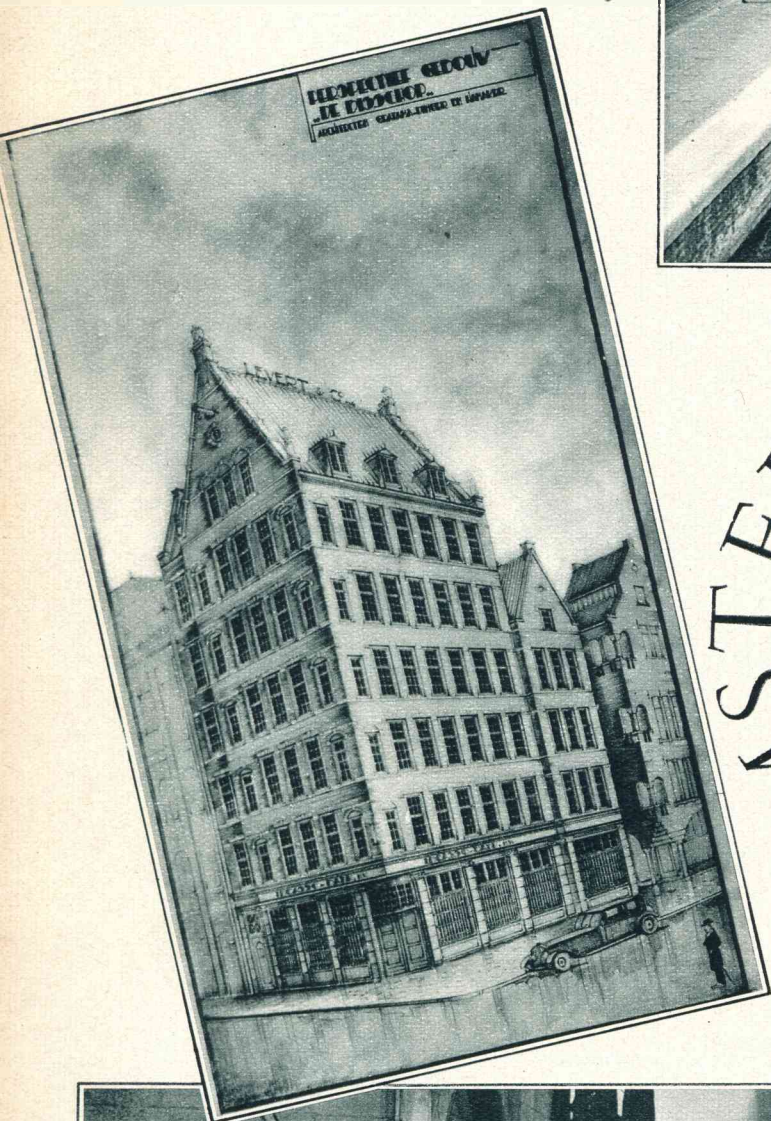
Een overzicht op een gedeelte van de nieuwe Coenhaven, die haar voltooiing nadert.

Het ontwerp van de architecten Gratama-Dinger en Hamaker, dat bestemd is om op de plaats van de oude „Bisschop” op den hoek van den Dam te worden uitgevoerd. Het kantoor-gebouw zal den naam „De Bisschop” blijven voeren.

Met de Rokin-demping is dan eindelijk een aanvang gemaakt. Allereerst moeten rioleeringswerken worden uitgevoerd. De grond onmiddellijk voor Industria zal waarschijnlijk parkeerterrein worden.

AMSTERDAMSCH NIEUWS

De Amsterdamsche Tooneelvereniging gaf een succesvolle eerste voorstelling van Max Dreijer's tooneelwerk „Eind-examen”. Een scène uit de eerste acte: het vrije kwartier.

In het Museum van den Arbeid is een nieuwe afdeling „Electriciteit” dezer dagen geopend. Burgemeester de Vlucht bezichtigt in gezelschap van den stichter, den heer Heyenbroek, een zaal aan den mijnbouw gewijd.

Behoed hem voor 'n Infectie ziekte

Genees zijn keelpijn dadelijk met Formamint, want keelpijn kan het begin zijn van Influenza, Griep of Roodvonk. Formamint vernietigt de ziekte-bacteriën in mond en keel en is geheel onschadelijk voor kinderen

FORMAMINT

Vul Uw medicijn kastje nog vandaag aan met een flesch Formamint. In alle Apoth. en Drog. à fl. 1.- per flesch.

Zij kon haar haar niet kammen!

Verlamd door reumatiek....

"Twee jaar lang leed ik aan reumatiek en verleden jaar om dezen tijd werd ik 10 weken bedlegerig. Mijn handen en armen waren het ergst aangetast. Ik kon er niets mee doen. Ik kon mij niet wasschen of mijn haar kammen; dat moest allemaal voor mij gedaan worden. In 't begin van dit jaar begon ik met elken morgen Kruschen Salts te nemen en het doet mij genoegen te kunnen zeggen, dat ik nu weer heel goed ben en in staat mijn huishouding te doen, terwijl ik in het slechtste weer uitga zonder dat het mij schaaft. Mevr. P. K."

Rheumatiek wordt veroorzaakt door een teveel aan urinezuur in het lichaam. Twee bestanddeelen in Kruschen hebben het vermogen, urinezuur op te lossen, zoodat het dan gemakkelijk uit het lichaam kan worden verwijderd. Andere bestanddeelen in Kruschen helpen de natuur

dit opgeloste urinezuur door de ingewanden en nieren te verwijderen. Weer andere ingrediënten voorkomen het gisten van het voedsel in de ingewanden en voorkomen daarbij niet alleen de vorming van urinezuur, doch ook van andere onzuiverheden, die het bloed vergiftigen en den weg vrij maken voor verscheidene ziekten.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij. Heerengracht 299, Amsterdam-C.

Adverteeren doet verkoopen!

Geen reep werd vlugger populair dan de nieuwe, groote ZES-cents reep van Sickses. Tezamen met Sickses' bekende 5-cents reep (met de waardevolle cadeauwapentjes) Holland's meest-gevraagde lekkernij!

IN ENKELE WEKEN GEWILD!

BOOM'S ASTHMAPOEDER BOOM'S

Asthmalijders!

Het Asthma poeder BOOM geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende Borstbenauwdheid en Borstbeklemming. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos. Op aanvraag gratis en franco een monsterdoosje. Fa. A. M. BOOM, Arnhem 8.

BOOM'S ASTHMAPOEDER BOOM'S

Vóór het scheren

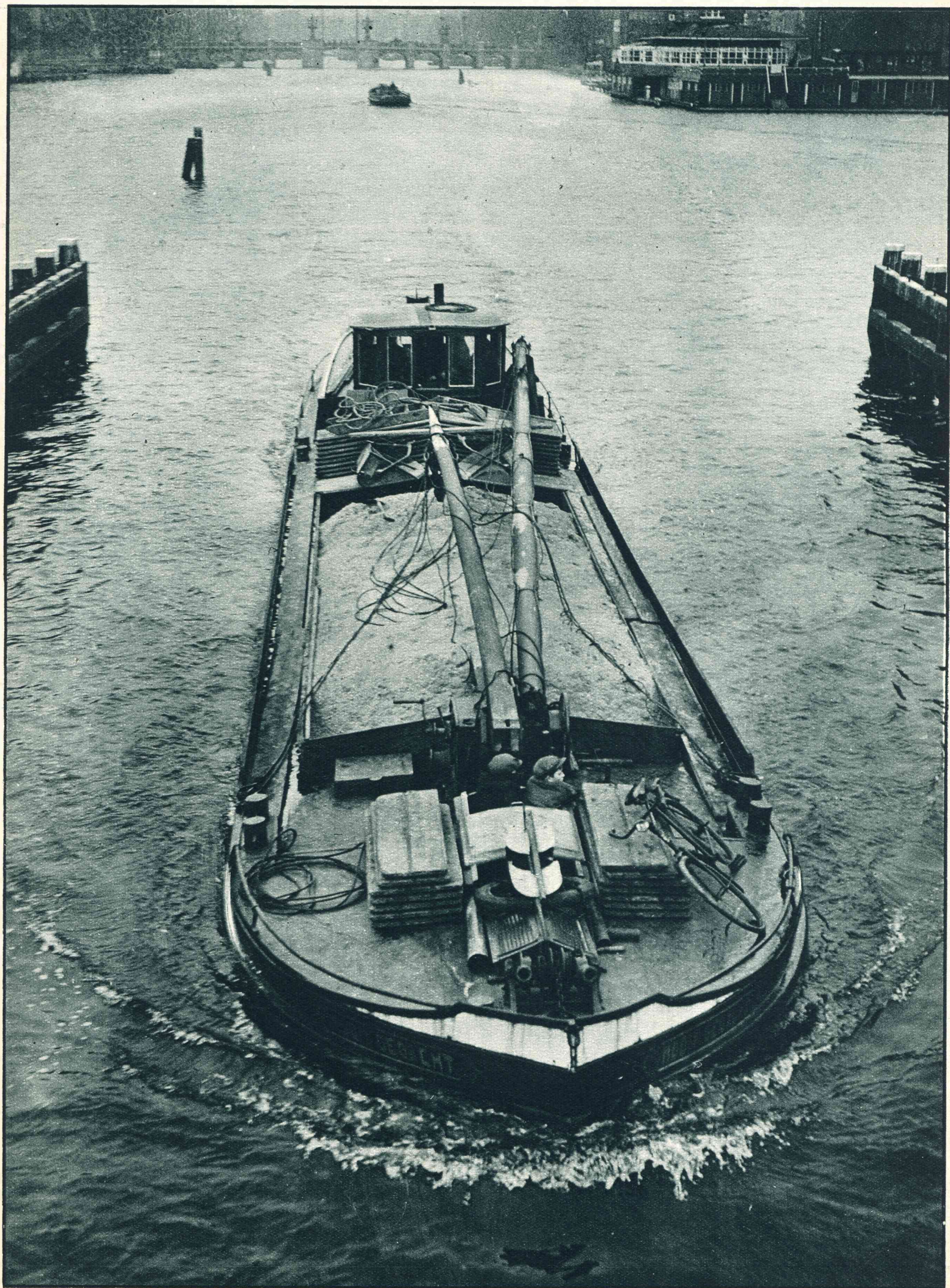

met Nivea of Nivea-Olie inwrijven! Dan geen wondjes of opengesprongen huid meer. Dus: steeds eerst Nivea of Nivea-Olie gebruiken (niet te veel, anders lijdt de schuimvorming er onder) daarna inzeepen met scheercreme of -zeep, vervolgens scheren!

Al is Uw baard nog zoo hard, Uw huid nog zoo gevoelig: Met Nivea wordt het scheren een genot! Neem eens proef, het is de moeite waard en een goedkoop genoegen!

Nivea in doozen en tuben: 20-90 cts.
Nivea-Olie in flesschen: 75 en 120 cts.
Beiersdorf N.V., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

DIEP GELADEN

Zonsondergang op den Nijl

De doode Wreker

NAAR HET AMERIKAANSCH DOOR HERMAN ANTONSEN

Kom, help me nu een beetje," begon Holly te smeeken. „Het moet Elstane geweest zijn.... anders zijn we immers verloren? Een hunner is hier voor onze oogen vermoord.... als we dat niet op Elstane kunnen schuiven, vooral nu hij het zelf bekent, dan zitten we in de meest onmogelijke positie!"

„Het spijt me," zei dokter Watling, „maar ik kan u niet helpen. Ik meen te weten, dat Elstane min of meer verantwoordelijk was voor de electrocutie van den onschuldigen Jali Bogardus. Het is een doodgewoon verschijnsel, dat Elstane, die op het randje af krankzinnig was, het nu volkomen geworden is en zich is gaan verbeelden, dat hij de moordenaar van die juryleden is. Dat is bijna logisch van hem gedacht. Ik zou zelfs voor de krant, die mij in verhouding met dit bijzondere geval een redelijk aanbod deed, een heel belangwekkend artikel kunnen...."

„Maar, als Elstane het nu eens wél gedaan heeft," onderbrak Holly hem, „en als hij blijvend en ongeneeslijk gek is, denkt u dan, dat er een weg is, om hem tot...."

„Als u doelt op uw lage manier van dwang-onderzoek," viel Watling hem in de rede, „laat ik u dan zeggen, dat u dáármee niets bereiken kunt. Zelfs niet in het geval, dat hij werkelijk de moordenaar was. U zoudt tot de bevinding komen, dat hij vrijwel ongevoelig was voor lichaams-pijn. U zoudt er alleen maar tijd mee verknoeien."

Op dat oogenblik kwamen verscheidene partij-leiders, die lucht van het geval gekregen hadden, het vertrek binnendringen. Ze vroegen om uitleg en kregen dien van alle kanten. En Holly bemerkte daarbij:

„Watling zegt, dat Elstane het waarschijnlijk niet gedaan heeft en dat hij...."

Meyer Schwartz, een der hoofdleiders, wendde zich tot Watling en brulde hem toe:

„Luister eens hier! Elstane heeft het gedaan! Begrepen? Elstane heeft het gedaan! En als je

iets anders tegen wien dan ook durft te zeggen, dan sla ik je je tanden uit je bek, verstaan? En maak nou maar, dat je hier vandaan komt, vetzak!"

Watling zocht zijn heil in de vlucht, meer dan ooit overtuigd, dat hij tusschen een troep krankzinnige politieke grootheden was terecht gekomen.

HOOFDSTUK XIV

HOLLY RAAKT IN HET NAUW

Er kwam nu ten minste een zekere rust in de stad. De kranten verkondigden de meening, dat Elstane werkelijk de schuldige was en dat het geheim van zijn raadselachtige misdaad wel met hem in het graf zou gaan.

Maar andere bladen, meer op sensatie belust, beweerden, dat Watling gelijk had gehad met te zeggen, dat het een ziekelijk verschijnsel bij Elstane geweest was, zooals meer bij krankzinnigen voorkomt en dat hij misdaden bekende, waaraan hij part noch deel had gehad. Ze wezen op den geheimzinnigen moord op het laatste jurylid, dat verslagen was op het bureau zelf van den officier van justitie, midden tusschen journalisten en detectives in. Ze beloofden telkens nieuwe ont-hullingen, maar deze kwamen tenslotte hierop neer, dat Jali Bogardus de stad met onzichtbare wapenen bedreigde en meer zulken onzin, en dat hij het ook op het leven der andere juryleden gemunt had. Toch was het grootste deel van het publiek tot de overtuiging geraakt, dat het geheimzinnige geval Bogardus nu wel was opgelost. De nog levende gezworenen voelden zich opgelucht. Ze gingen als naar gewoonte weer aan hun werk.

Holly, die tijdelijk tot officier van justitie was aangesteld, nam met de noodige plechtigheid bezit van zijn nieuwe waardigheid. Op den eersten dag van zijn ambtsaanvaarding was zijn bureau, waar vroeger Elstane gewerkt had, overvuld met bloemen. Iedereen scheen Elstane vergeten. Hij zat nu als een razende gek in een of ander gesticht opgesloten.

In vol ornaat zat Holly achter zijn lessenaar en ontving de assistenten en de pers benevens enkele politieke leiders in audiëntie.

„Mijne heeren," zoo begon hij zijn korte toespraak, „de oplossing, welke aan het geval Bogardus gegeven is, toont wel aan, wat van het openbaar ministerie in de toekomst te verwachten is."

„Zegt u liever iets nieuws over die misdadige epidemie in de stad," onderbrak een verslaggever hem onhoffelijk.

„Er is geen kwestie van een epidemie in onze stad...."

Verscheidene van de persmensen maakten een afkeurend geluid en Holly kreeg een kleur en wilde opnieuw beginnen.

„De misdadige epidemie.... epidemie...."

„Zet het op rijm," spotte een andere journalist. „Dan is het goed voor een volksdeuntje! Weet je er soms ook muziek voor?"

Holly gaf het op, om voor de vuist weg te spreken.

„Maar ik ben toch op slot van zaken blij, dat we jou hier zien, Holly," zei een ander. „Die Elstane verveelde me gruwelijk. Hij was wel een geziene figuur in de rechtszaal en hij wist zich een waardige houding te geven, als hij niet...."

Op dat oogenblik stak een agent in burger zijn hoofd om den hoek van de deur.

„Mijnheer.... er is weer een van de juryleden op dezelfde manier om het leven gebracht," rapporteerde hij.

De man, die zoo juist den lof van Holly uitgebazuind had, keerde zich naar hem toe en schreeuwde, rood van ontzetting: „Hoor eens, Holly, je zorgt, dat je dit geval binnen vier en twintig uur hebt opgelost, anders gooi ik je hier met eigen handen uit op straat. Begrepen?"

Holly knikte wezenloos, want die andere was een der meest invloedrijke politieke figuren in de stad.

No. 5

De grootsche ruïnes der vergane Egyptische cultuur te Deir-El-Bahari.

HOOFDSTUK XV EEN NIEUW SPOOR

De laatste moord verschildte zoo goed als niets van de vorige.

Ditmaal was het gebeurd in een drukke straat, midden in Hamilton Avenue, waar de voornaamste garages en show-rooms waren. De gezworene, een zekere Mellet, had voor een raam staan kijken, waar een nieuw type auto, met aandrijving op de voorwielen, stond tentoongesteld. Er verdrongen zich heel wat menschen voor dat raam, omdat het een nieuwigheid was. En terwijl mijnheer Mellet denkeliijk stond te overleggen, of hij zoo'n wagen zou koopen om er een prettig vakantie-reisje mee te maken, wat zijn middelen hem wel toelieten, was hij plotseling op reis gegaan naar een onbekende bestemming, vanwaar men nimmer terugkeert. En het kaartje waarmee hij op reis ging was weer een rond, gladgepolijst steentje, dat diep in zijn lichaam gedrongen was tot vlak onder het hart. En weer liep de wond van onder naar boven, wat er op wees, dat hij niet uit een voorbijgaanden wagen doodgeschoten kon zijn.

Mijnheer Mellet was ineengezonken tegen het groote venster en daarna op het trottoir. De dood was onmiddellijk ingetreden, verklaarde de coroner. Ongelukkigerwijze bevond zich dat venster midden in een lang blok huizen en zoo duurde het een heelen tijd, voordat er een agent bij kwam. Want aangezien er den heelen morgen reeds een dichte menigte voor dat raam stond samengepakt, hadden de agenten op de hoeken van de straat er geen bijzondere aandacht aan geschonken, voordat men hun van den raadselachtigen dood van mijnheer Mellet iets kwam vertellen. Toen ze bij het lijk kwamen, was er meer dan genoeg gelegenheid voor den moordenaar geweest om zich uit de voeten te maken. Gedachtig aan de vroegere moorden, hadden de agenten terstond alle omstanders tot stilstaan gedwongen om hen een verhoor te doen ondergaan. Maar het was de oude geschiedenis. Onder de aangehouden bevond zich geen enkel verdacht persoon. Daar het bovendien een drukke straat was, had er zooveel rumoer geheerscht, dat niemand eenig ongewoon geluid gehoord had.

Sanderson had intusschen den raad van Marlyn in den wind geslagen en er niet voor gezorgd, dat iedereen van al zijn gangen op de hoogte was. Kort na den moord liep hij zelfs in de South Moreland street, die nu juist niet al te gunstig bekend stond. En hij was alleen. Onder het loopen keek hij wantrouwend van links naar rechts, alsof hij zich er over schaamde, in zulk een buurt te worden aangetroffen.

Voor een winkel, die er nogal verdacht uitzag, bleef hij eindelijk staan. De winkel had geen uithangbord en er stond niets op de vensters. Het vroegere opschrift was van de ramen weggekrast, wat nog hier en daar te zien was. Wat voor goederen er verhandeld werden, liet zich slechts raden. Toen Hugh den winkel binnentrad, kwam een man hem vlug tegemoet, nam hem op, knikte eens en ging terug naar den stoel waarop hij had gezeten, terwijl hij zijn hand uit zijn rechter jaszak haalde, waar hij haar ingestoken had, zoodra er iemand in den winkel kwam. Zonder iets te zeggen, liep Hugh den winkel door en kwam in een achtervertrek, waar hij begroet werd door verscheidene jonge mannen, die goede bekenden van de politie waren. Een half uur later ging hij heen, nam een taxi en liet zich naar zijn kantoor brengen. Daar stond een man op hem te wachten.

„U moet meegaan,” zei de „stille”, „mijnheer Halligan wilde u even spreken.”

„Waarover?”

„Dat moet u maar aan den chef zelf vragen. Zal ik den politieauto laten komen of wilt u liever een taxi nemen voor uw rekening?”

„Dan neem ik een taxi,” antwoordde Hugh.

Op het bureau van Halligan gekomen, liet hij zich verveeld op een stoel vallen en vroeg: „En, wat wenscht de chef-detective wel van me? Was het soms beter geweest, als ik in hechtenis gebleven was? In elk geval was het gemakkelijker geweest.”

„U zult ditmaal wel in hechtenis blijven,” verzekerde Halligan hem.

„Wat is er dan nu weer aan de hand?”

„Dat weet u zelf ook wel. Er is weer een der gezworenen uit den weg geruimd.”

„Hm....” zuchtte Hugh, „en zeker regelrecht

naar den hemel? Het zijn allemaal zulke brave menschen!”

Halligan nam den jongen advocaat scherp op. „U schijnt niet erg verwonderd over het geval,” zei hij eindelijk.

„Neen, heelemaal niet. Ik zou eerder verwonderd zijn, als er nu nog een ontsnapte.”

„Maar als u dan niets weet over dezen laatsten moord, waarom bent u dan niet verbaasd? U hebt Elstane toch zelf hooren zeggen, dat hij de schuldige was?”

„Omdat Miss....” begon Sanderson, maar zweeg terstond weer. Hij herinnerde zich juist haar waarschuwing en de gevolgtrekking, die hij er uit gehaald had, dat zij Elstane dus niet als den schuldige beschouwde. Halligan grinnikte triomfantelijk en over zijn lessenaar heen leunend, vroeg hij met nadruk:

„Miss.... Wat?”

„Miss Take,” antwoordde Sanderson handig.

„Neem mij er nou niet tusschen! Ik weet heel goed, wie je bedoelde. Je had Miss Bogardus op het oog!”

„Welnee,” loog Sanderson.

„Hou me niet voor den gek,” herhaalde Halligan.

„Och, schei uit!.... Je gist er maar in het wilde naar en dat weet je zelf ook wel! Ik wil me niet voor bijzonder slim uitgeven, maar al ben jij ook nog zoo sluw, dan zul je toch uit mij niets kunnen krijgen, om de eenvoudige reden, dat ik er zelf niets van afweet.”

„Laat mij jou dan eens iets vertellen, groot kind dat je bent. Van den dag af, dat Elstane die bekentenis deed, hebben we jou in de gaten gehouden!”

Halligan wachtte af, wat dit schot in het wilde weg voor effect zou hebben. Het was doeltreffend. Sanderson werd bleek als een doek.

„Zie je nu, Sanderson, dat het voor elkaar is? Je kunt niet beter doen, dan maar bekennen. Vroeger, voor het geval met dien Bogardus, heb ik je gekend als een frisschen, vroolijken jongen man. En nu? Je ziet eruit als een schim. Je moet wel vreeselijke gewetenswroeging hebben. Kom er nou maar mee voor den dag, dan ben je er af. Je zult zien, hoe je dat opluchten zal, als je het

bekend hebt. Denkelijk zal men wel willen aannemen, dat je in een vlaag van waanzin gehandeld hebt."

"Meen je dan werkelijk, dat ik die menschen vermoord heb?" vroeg Sanderson.

"Hm... dat heb ik niet gezegd... maar ik denk zoo, dat je er wel wat mee te maken hebt," krabbelde Halligan terug.

"Dan denk je dus eerlijk, dat ik min of meer krankzinnig ben?"

"Wel... wat dat betreft..."

Opeens ging de deur open en werd Marlyn Bogardus binnengebracht.

Halligan zond den agent, die haar gebracht had, met een hoofdknik weg.

"Mijnheer Sanderson heeft juist bekend, in hoeverre hij erin betrokken is," zei Halligan terstond tegen haar. "En hij heeft er u ook in betrokken. Vertel dus alles maar eerlijk."

Hij hield Marlyn scherp in het oog, maar ze verschoot niet van kleur en bleef doodkalm.

"U liegt!" zei ze rustig tegen Halligan.

"Ik neem het Holly niet kwalijk, dat hij dit zaakje aan mij heeft opgedraaid," mopperde Halligan. "Als ik slaag, dan is dat een pluim op mijn hoed. Hoor eens hier... jullie tweeën blijven hier, desnoods een week lang, dag en nacht, totdat ik wat verders over dit geval weet. Als er iets zeker is, dan is het toch, dat jullie beiden er wel iets van afweten. Mij nemen jullie er niet tusschen, zooals je dat met die andere lui gedaan hebt. Vooruit, zeg op, wat willen jullie? Hier een week blijven, of met de waarheid voor den dag komen?"

"Ik zou heel graag dadelijk alles bekennen, als ik zelf maar wist, hoe die moorden begaan zijn. Ik heb heel geen verlangen om nog langer te blijven leven en ik zou mijnheer Sanderson graag al deze onaangenaamheden sparen, door te bekennen. Ik zou het met u op een accoordje willen gooien, captain Halligan. Als u een manier weet uit te denken, waarop die moorden geschied zijn, dan wil ik dat onderteekenen. En bovendien bekennen, dat ik alleen ze op die manier bedreven heb."

"Daar is het me niet om te doen. Ik weet heel goed, dat noch u, noch Sanderson ze persoonlijk bedreven hebt. Maar er is iemand anders in het spel en ik wil weten, wie dat is."

"Als ik u zijn naam zeg, wilt u mijnheer Sanderson dan ongemoeid laten gaan?" vroeg Marlyn ernstig.

Halligan had moeite om zijn gejaagdheid te verbergen.

"Maar wacht eens!... U zult me toch niet gaan vertellen, dat Jali het gedaan heeft?"

"Neen... ik zal niet zeggen, dat Jali het gedaan heeft," zei ze rustig.

HOOFDSTUK XVI

HET WORDT NOG ERGER VOOR HOLLY

En... wie was het dan?" vroeg Halligan, niet meer in staat, zijn nieuwsgierigheid te bedwingen.

"Eerst uw belofte," hield Marlyn vol.

"Maar wat moet ik u dan beloven?" vroeg hij kregel, op zijn eindje sigaar kluivend.

"U moet me beloven, dat u, als ik u den naam van dien man noem, mijnheer Sanderson vrijuit zult laten gaan en niet meer lastig vallen."

"Maar als het nu Sanderson zelf eens is?"

"Dat is niet het geval. U zult verwonderd staan over den naam, dien ik noemen zal. U zult het niet gelooven, al geef ik u een heel redelijken grond ervoor op. Maar eerlijk gezegd, ik weet niet hoe hij zijn misdaden bedreven heeft."

"Maar waarom bent u zoo bezorgd over mij?" kwam Sanderson tusschenbeide. "Ik voor mij geef er niets om, of hij mij gaan laat of niet. Ik denk niet, dat ze mij zullen mishandelen en ik blijf net zoo lief in hechtenis als niet."

"Ze zijn wanhopig," zei Marlyn. "Ze zijn allemaal bang hun baantje te verliezen... u hebt toch zeker wel de kranten gelezen?... en ze zouden nu misschien misbruik maken van uw omstandigheden, omdat u hun toch niet in groter moeilijkheden zou kunnen brengen, dan ze zouden komen, als ze niet spoedig een oplossing van dit geval vinden."

Gedurende dit gesprek tusschen zijn twee gevangenen, werkten Halligan's hersens met

buitengewone snelheid. Hij had natuurlijk gelogen over het nagaan van Sanderson. Hij kon in werkelijkheid geen enkele beschuldiging tegen hem inbrengen. Hij besloot dus zijn kans waar te nemen en het meisje de belofte te geven, waar zij om vroeg. Misschien kreeg hij haar er later toch nog wel tusschen, dacht hij.

"Nou, goed dan... ik beloof Sanderson vrij te laten, zodra u me vertelt, wie het gedaan heeft."

"Is uw moeder nog in leven?" vroeg Marlyn onverwachts.

"Neen," zei Halligan. "Haar ziel ruste in vrede. Wat heeft dat ermee te maken?"

"Zweer dan bij het geluk van uw moeder, dat ge uw belofte houden zult."

"Wat moet dat? Is mijn woord dan niet goed genoeg?"

"Neen!" zei Marlyn gewoonweg.

"Ik zal je binnenste buiten keeren, heks dat je bent!" riep Halligan woedend uit, zichzelf nauwelijks meer meester.

"En als je haar ook maar met een vinger aanraakt, dan zal ik je kantoorstoel om je vetten nek heendraaien," riep Sanderson, opspringend.

Halligan keek hem eens aan, maar gaf ten slotte toe. Hij ging zitten en keek het meisje misnoegd aan. En hij zei, bijna verlegen: "En... als ik nu eens zulk een eed zweer... en een der andere politiebeambten neemt hem dan toch gevangen?"

"Als u uzelf naar de woorden en naar den geest van uw eed gedraagt, dan hebt u niets te vrezen," zei Marlyn.

Hij bromde nog wat, maar deed ten slotte de belofte toch.

"Wilt u nu zoo vriendelijk zijn, het mij te zeggen?" vroeg hij bijna gedwee.

"Het is Edward Holly!" zei Marlyn rustig.

Halligan was met één sprong overeind. Hij stond tegenover haar, vloekend en razend, dat er geen eind aankwam.

"Denk je nu dat ik heelemaal idioot ben?" eindigde hij. "Ik zal je 'n schop..."

"Neen, dat zult u niet doen," zei Sanderson, tusschenbeide komend en den woedenden man in zijn stoel terugduwend.

"Ze heeft immers gezegd, dat ze u ook de reden zou opgeven, nietwaar? Als u uw mond een minuutlang kunt dichthouden, dan komt u wellicht iets belangrijks te weten."

Zich met moeite eenigszins beheerschend, keek Halligan Marlyn aan.

"U hebt me ertuschen," gaf hij toe. "Ik moet Sanderson wel vrijlaten; ook al houdt u me voor den gek. U kunt met zulke dingen misschien een loopje nemen, maar dat kan ik niet. Vooruit dus maar... laat me dan ten minste eens hartelijk lachen! Wat had Holly voor reden?"

"Denkt u maar eens heel even na," zei Marlyn. "Edward Holly is een bijzonder eerzuchtig man, niet waar? Hij is misschien ook nog méér geschikt dan Elstane voor zijn baantje. Stel u eens voor, hoe hij zich moet gevoeld hebben onder den druk van Elstane, wetend, zooals toch

werkelijk het geval was, dat gewoonlijk een ander en meestal hijzelf het werk moest doen, waarvoor Elstane de eer oogstte. Laten we nu eens aannemen, dat mijnheer Holly een verstandig mensch is. Is het dan niet denkbaar, dat hij een kans heeft gezien, een misdaad te bedrijven, zonder eenig gevaar, dat de schuld op hem gegoooid zou worden, door gebruik te maken van de door Jali geuite bedreiging en den schijn van bovennatuurlijkheid, welke daaromheen hing? Zou het niet kunnen, dat hij..."

"Maar," onderbrak Halligan haar, "waarom heeft hij dan nogmaals een jurylid vermoord, nadat Elstane..."

"Zou hij niet sluw genoeg kunnen zijn om in te zien, dat ook iemand anders zich wel eens reken-schap kon geven van het voordeel, dat voor hem uit deze misdrijven voortvloei-de? Zijn promotie viel immers precies samen met den val van Elstane?"

"Kind, je bent gek. Holly zou dan immers zelf het baantje gekregen hebben om die misdaden uit te zoeken en tot klaarheid te brengen? Iedereen zou het hem immers kwalijk nemen, als ze onopgelost bleven?"

"Niet iedereen, waarde heer Halligan. U vergeet, dat de totale verkoop van de volkskrantjes te zamen die van de betere bladen verre overtreft. Binnenkort hebben we verkiezingen. Waarom zou Holly zijn partij, die hem uitgeworpen had, omdat hij die moorden niet kon ophelderen, niet voorbijgaan en een beroep doen op de domme groote menigte, die op slot van zaken door haar getal bij verkiezingen den doorslag geeft? Hij kon speculeeren op haar bijgeloovigheid, erop wijzen, dat hij toch onmogelijk een doode kon gevangen nemen en straffen voor de misdaden, die deze van uit de andere wereld begaat en zoo de verkiezing winnen."

(Slot volgt)

De indrukwekkende moskee van Mohammed Ali te Kaïro.

Foto's T. D. A. E.

EEN MODERNE REIS NAAR DE TROPEN

'N ONDERDAK IN DE „WILDER

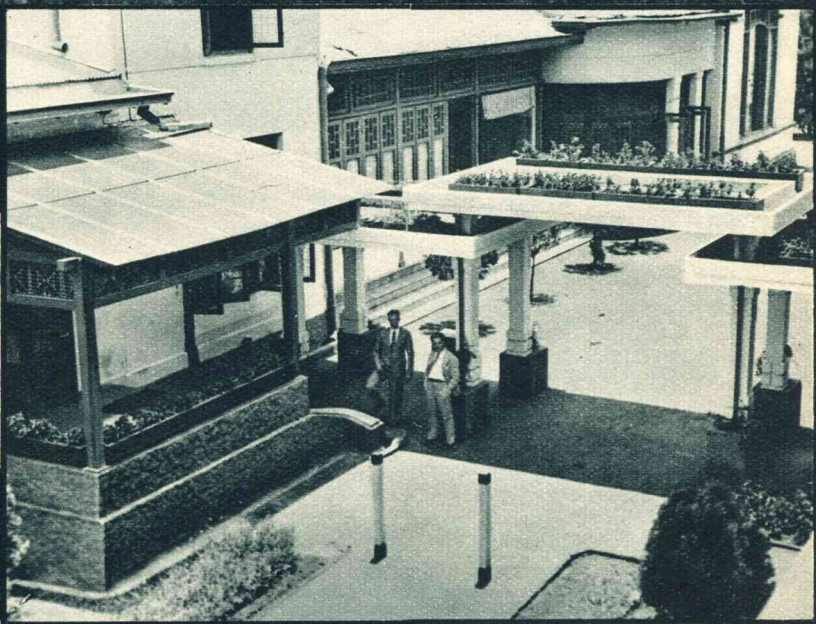
Het is jammerlijk waar, dat er nog een massa Nederlanders zijn, die onmogelijk anders aan ons Indië kunnen denken dan in noodzakelijk verband met tijgers, krokodillen, slangen, padden en.... amokmakers.

Men kan het hun niet bijbrengen, dat men daar op de voorgalerij even rustig, ja, *minstens* even rustig zit, als bij ons op een flatwoning, en dat de Europeaan in de Oost heusch niet iedere vijf

Het hotel Brastigi aan het Tobameer op Sumatra, sprookjesachtig gelegen in een klimaat, dat niet verschilt van dat aan de Riviera.

Entrée van een Indisch hotel.

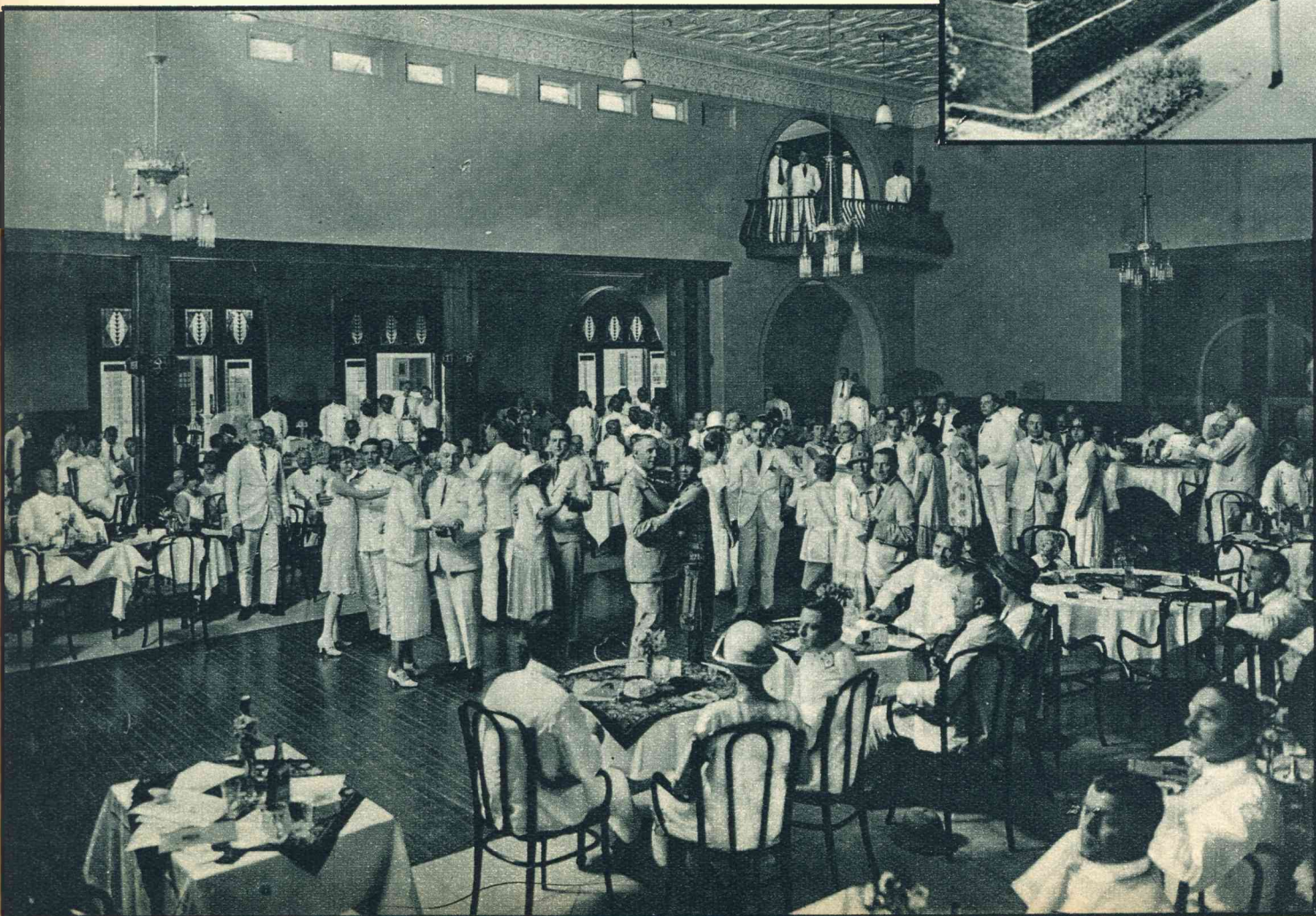
Dansavond in een hotel in een der groote steden van Java.

minuten omkijkt om te zien of er geen losgebroke mannetjesolifant geruischloos achter zijn stoel is komen staan met de kennelijke bedoeling hem met zijn slurf op te tillen en daarna tegen den liefst marmeren vloer te verpletteren.

Het bestaan in Indië is in menig opzicht rustiger en aangenamer dan dat tusschen Schelde en Dollard. Maar dat over het dagelijksche leven in Insulinde de meest zonderlinge begrippen bestaan en hardnekkig blijven bestaan, kan iedere hotelhouder op Java of Sumatra u met krasse staaltjes verhalen.

Menige landgeroot en bijna iedere vreemdeling denkt zich 'n Indisch hotel als iets wat het midden

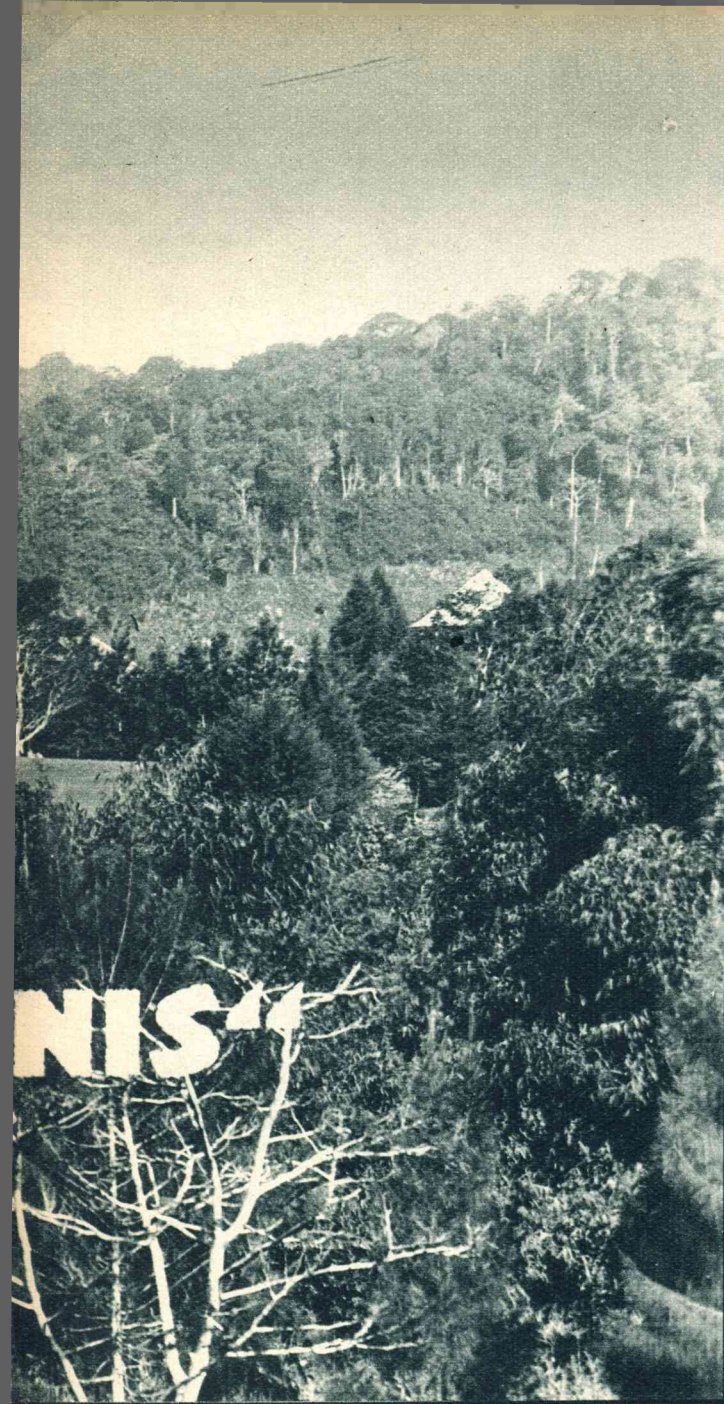

's Avonds op 't terras voor hotel Homann te Bandoeng.

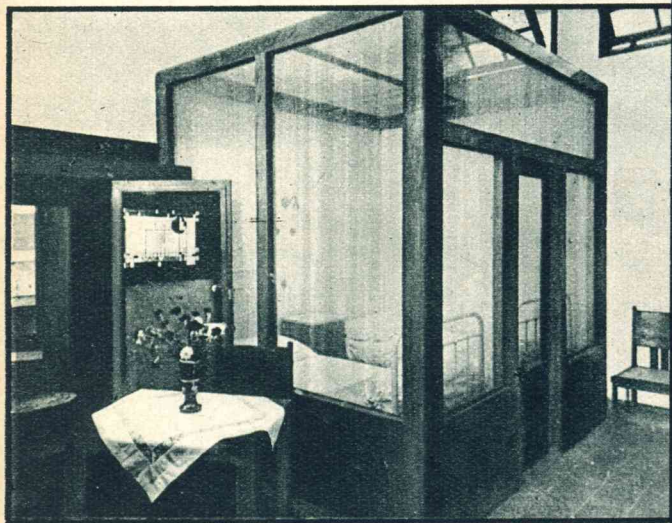
dan hij ze zelf kan uitdenken; wil hij baden of zwemmen, 't hotelbassin staat tot zijn beschikking; wil hij dansen, er is een uitstekend strijkje; wil hij rustig lezen, er is een leeszaal, zooals hij ze noch in Amsterdam, Den Haag of Rotterdam ooit in een hotel heeft gezien.

Het Indische hotelleven heeft daarom ook iets aantrekkelijks, omdat de pas in de tropen aangekomene vaak eenige weken daar verblijft en van hieruit zijn kennismaking met het Indische leven begint. Zoo is de eerste indruk meestal een uitstekende. Hetzelfde geldt voor den toerist. Hij zal zijn Indische hoteldagen niet licht vergeten — en zal ook hier eenig crisisgevolg hem duidelijk maken,

dat de tijden ook voor de Oost zwaar zijn — er is althans niemand, die hem met een malaisezucht tegemoet komt of bedient. Integendeel, van directeur tot boy beijvert men zich om hem in zijn nieuw vaderland zoo gauw mogelijk op zijn gemak te brengen. En daarin slagen de gastheeren steeds.

Mevrouw heeft „rijsttafel” besteld....

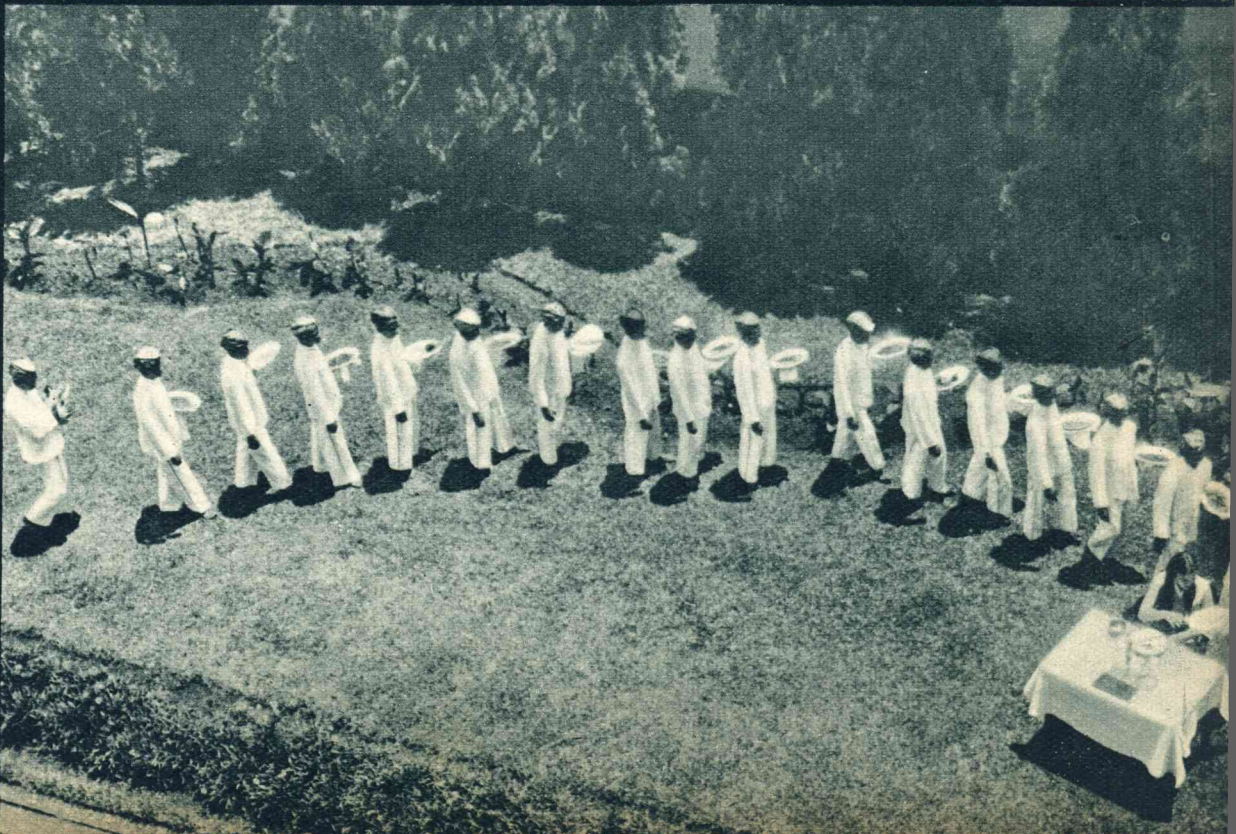
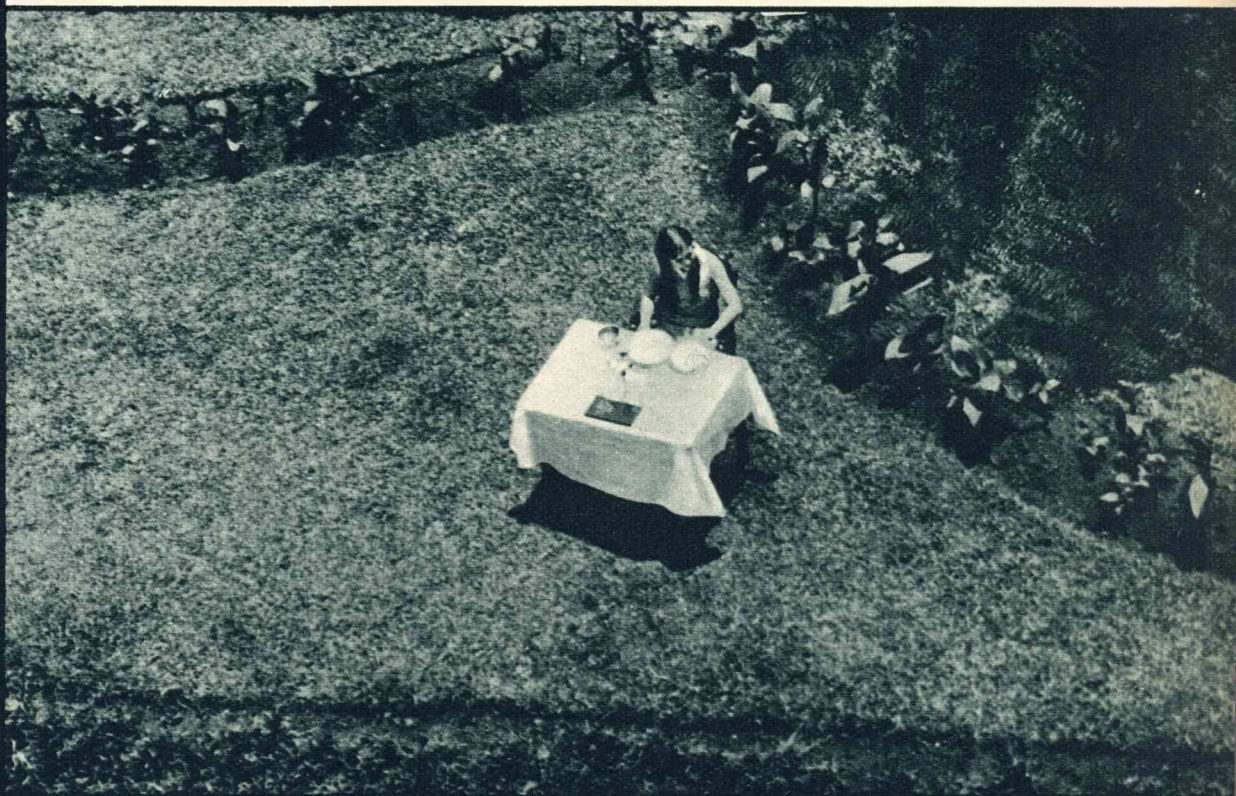

Beter dan muskietengaas over het bed is 'n slaapvertrek, waar de bedden in 'n afzonderlijke „kamer van gaas” zijn neergezet.

houdt tusschen een plattelandsherberg en een hut van palmbaren — en in plaats daarvan komt hij in een luxueus paleis, waar hij wordt vertroeteld van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.

Hij kan logeeren op prachtige lichte kamers, hij kan spijsen krijgen overvloediger en gevarieerder

En aanstonds verschijnen achttien bedienden om haar een voor een een ander ingrediënt te brengen om de rijsttafel naar behooren te bereiden. Beginnelingen worden gewaarschuwd van iederen schotel maar een aller-kleinste hoeveelheid te nemen, daar de brand, die door het verorberen van deze scherpe zaken in mond en keel ontstaat, met geen fusten bier te blusschen is. Men moet langen tijd in Indië verblijven om een rijsttafel op de juiste manier te kunnen klaarmaken.

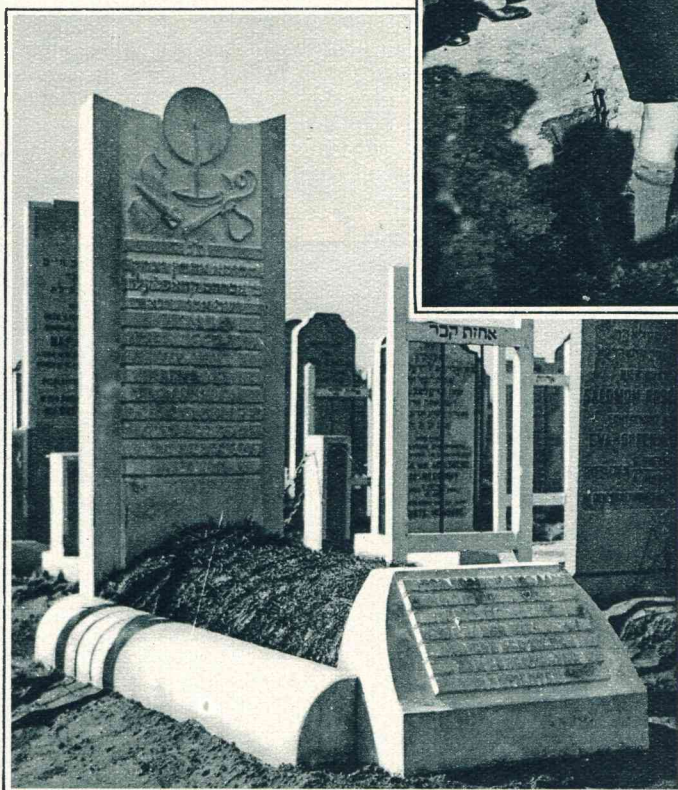

Wethouder K. Prins te Zaandam herdacht dezer dagen zijn 25-jarig raadslidmaatschap en werd bij die gelegenheid door de bevolking gehuldigd.

De Centr. Ver. voor Schoolverktuinen en Boomplantdagen hield een feestelijken boomplantdag in het Tuindorp Buiksloot.

Jeanette Mac Donald, de beroemde Amerikaansche filmster, bracht tijdens haar bezoek aan Nederland natuurlijk ook een middag te Volendam door en liet zich op de traditioneele wijze kieken.

UIT DE Provincie

Voor wijlen den bekenden Amsterdamschen arts, Dr. A. J. Krepveld, werd op de Israëlitische begraafplaats te Muidenberg een gedenkteeken onthuld.

De eigenaar van het landgoed „De Karperton” bij Alkmaar laat rondom de vijvers een zwem- en zonnebad inrichten. Half Mei vindt de opening plaats.

**Twee
kanten
heeft
een gulden!**

Aan den eenen kant z'n **waarde**, aan den anderen kant z'n **macht** tot steun aan de Nederlandsche welvaart. Bedenk dat goed!

Besteed hem aan Nederlandsche producten. Dan krijgt hij méér waarde voor U. Want dan draagt ge bij tot de opleving van landbouw, handel en industrie. Uw eigen

bestaan hangt daarvan af. En ook een betere bestaanskans voor Uw kinderen. Ondermijn Uw eigen welvaart niet! Als ge Uw gulden op de toonbank legt, bedenk dan wat hij **daarna** nog voor U kan betekenen. Door voorkeur te geven aan een Nederlandsch product, profiteert U als het ware tweemaal van Uw geld.

**KOOPT
NEDERLANDSCH PRODUCT**

Onze abonné's

worden er op attent gemaakt, dat zij, die voor een eventuele uitkeering ingevolge onze

Gratis Ongevalenverzekering

in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten, opdat wij den gegadigden, die zulks zouden hebben nagelaten, geen teleurstelling behoeven te bereiden.

BERICHT **voor onze kwartaal-abonné's!**

Met dit nummer, tevens het begin van een nieuwen jaargang, vangt een nieuw kwartaal aan, dat eindigt met nummer 13. De abonnements-kwitanties zullen over enkele weken worden aangeboden, terwijl wij onzen lezers, die per giro betalen, beleefd verzoeken opdracht tot overschrijving te willen geven.

DE ADMINISTRATIE

AFNEMEND GE

NEMEND GETIJ

VROUWENLEVEN

GEBREIDE KINDERJURK

De aardige hierbij afgebeelde kinderjurk, volgens 'n patroon van Patons en Baldwins, is gebreid met „Rose Fingering” vierdraads wol. Om het gevlekte effect te verkrijgen, neemt men 'n z.g. „marl”-kleur. Gebreid met aluminium naalden no. 3 wordt dit jurkje, gemeten van den schouder, 60 c.M. lang. De wijdtte onder de armen gemeten, is 65 c.M. Lengte van de mouwtjes — ondermouw — 8 à 9 c.M. Deze maten verkrijgt men als er bij het breiwerk, goed uitgestreken, 6 steken komen op 2½ c.M.

Voor de garneering van het jurkje neemt men 'n bijpassende effen kleur wol. Men denke er aan, telkens den 1sten draad om den 2en te winden als men aan 'n nieuwe kleur begint.

De voorkant: Men begint met de gemengde wol, waarmee men 133 st. opzet en breidt eerst 6 toeren r.

7de toer: 6 r., 2 aver., * 5 r., 2 aver. Van * herhalen tot de laatste 6 st., welke r. gebreid worden.

8ste toer: 1 r.; verder aver., de laatste steek r.

Den 7den en 8sten toer herhaalt men tot 't werk, van het begin gemeten, 32½ c.M. lang is, eindigend met 'n toer als de 7de. Dan gaat men verder als volgt:

1ste toer: 1 r., 5 aver., 3 aver. samenbr., 4 aver. * 3 aver. samenbr., 2×2 aver. samenbr. Van * herhalen tot de laatste 15 st. Dan 2×3 aver. samenbr. en 4 aver. De laatste st. r.

Dan breekt men de gemêleerde wol af en breidt 8 toeren r. met de effen wol.

Na het breien van dit ceintuurtje breidt men verder met 2 kluwens gemengde en 1 kluwen effen wol als volgt:

1ste toer: r. 4 st. gem., 6 effen, 57 st. gem.
2de toer: r. 1 gem., aver., 56 gem., r. 6 effen, aver. 3 gem., r. 1 gem.

Deze beide toeren herhaalt men nog 3 keer. In de beide volgende toeren meerdert men 1 st. aan het einde van de naald. Dan breidt men nog 5 toeren zonder meerderen; waarna men breidt als volgt:

1ste toer: r., 6 gem., 12 effen, 53 gem.
2de toer: r. 1 gem., aver. 52 gem., r. 12 effen, aver. 5 gem., r. 1 gem.

3de toer: r. 1 gem., 1 st. meerderen, 5 gem., 12 effen, 50 gem., 1 st. meerderen, 2 gem.

4de toer: r. 1 gem., aver. 53 gem., r. 12 effen, aver. 6 gem., r. 1 gem.

5de toer: r. 7 gem., 12 effen, 54 gem.
4den en 5den toer 1 keer herhalen en nog 1 keer den 4den toer.

9de toer: r. 13 gem., 6 effen, 54 gem.

10de toer: r. 1 gem., aver. 53 gem., r. 6 effen, aver. 12 gem., r. 1 gem.

11de toer: r. 1 gem., 1st. meerderen, 11 st. gem., 6 effen, 51 gem., 1 steek meerderen, 2 gem.

12de toer: r. 1 gem., aver. 54 gem., r. 6 effen, aver. 13 gem., r. 1 gem.

13de toer: 4 st. afkanten voor het armsgat, r. 10 gem., 6 effen, 55 gem.

14de toer: 4 st. afkanten voor het 2de armsgat, r. 1 gem., aver. 50 gem., r. 6 effen, aver. 9 gem., r. 1 gem.

15de toer: r. 1 gem., 2 st. samenbr., 7 gem., 6 effen, 48 gem., 2 samenbr., 1 gem.

16de toer: r. 1 gem., aver. 49 gem., r. 6 effen, aver. 8 gem., r. 1 gem.

17de toer: r. 1 gem., 2 st. samenbr., 6 gem., 12 effen, 41 gem., 2 st. samenbr., 1 gem.

18de toer: r. 1 gem., aver. 42 gem., r. 12 effen, aver. 7 gem., r. 1 gem.

19de toer: r. 1 gem., 2 st. samenbr., 5 gem., 12 effen, 40 gem., 2 st. samenbr., 1 gem.

20ste toer: r. 1 gem., aver. 41 gem., r. 12 effen, aver. 6 gem., r. 1 gem.

21ste toer: r. 1 gem., 2 st. samenbr., 4 gem., 12 effen, 39 gem., 2 samenbr., 1 gem.

22ste toer: r. 1 gem., aver. 40 gem., r. 12 effen, aver. 5 gem., r. 1 gem.

23ste toer: r. 6 gem., 12 effen, 41 gem.

24ste toer: als de 22ste.

25ste toer: r. 12 gem., 6 effen, 41 gem.

26ste toer: r. 1 gem., aver. 40 gem., r. 6 effen, aver. 11 gem., r. 1 gem.

27ste toer: r. 12 gem., 6 effen, 41 gem.

Beide laatste toeren 2 keer herhalen, dan den 26sten toer nog 1 keer herhalen.

33ste toer: r. 12 gem., 35 effen, 12 gem.

34ste toer: r. 1 gem., aver. 11 gem., r. 35 effen, aver. 11 gem., r. 1 gem.

35ste toer: r. 12 gem., 35 effen, 12 gem.

Beide laatste toeren 2 keer herhalen.

40ste toer: r. 1 gem., aver. 11 gem., r. 6 effen, 23

st. stevig afkanten voor het halsje, r. 6 effen, aver. 11 gem., r. 1 gem. Op de laatste 18 st. breidt men verder als volgt:

41ste toer: r. 12 gem., 6 effen.

42ste toer: r. 6 effen, aver. 11 gem., r. 1 gem.

Beide laatste toeren 2 keer herhalen, daarna den 41sten nog 1 keer herhalen. Dan voor den schouder afschuinen als volgt:

1ste toer: r. 6 effen, aver. 6 gem., omkeeren.

2de toer: r. 6 gem., 6 effen.

3de toer: r. 6 effen, omkeeren.

4de toer: r. 6 effen, afkanten.

Op de overgebleven 18 st. breidt men nu als volgt voor den 2den schouder:

1ste toer: r. 6 effen, 12 gem.

2de toer: r. 1 gem., aver. 11 gem., r. 6 effen.

Beide toeren 2 keer herhalen, waarna men den schouder afschuint:

1ste toer: r. 6 effen, 6 gem., omkeeren.

2de toer: aver. 6 gem., r. 6 effen.

3de toer: r. 6 effen, omkeeren.

4de toer: r. 6 effen.

5de toer: r. 6 effen, 12 gem., afkanten.

De achterkant. Met gem. wol 133 st. opzetten. Men breidt alles precies eender als aan den voorkant tot en met de ceintuur van effen wol. Dan gaat men verder, met gem. wol, als volgt:

1ste toer: r.

2de toer: 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r.

Deze beide toeren herhalen. In den 7den en 8sten toer meerdert men 1 st. aan het einde van de naald. Deze beide meerderingen herhaalt men, in elken 7den en 8sten toer, tot men 75 st. op de naald heeft. Men eindigt met 'n averchtschen toer.

Nu kant men 4 st. af aan het begin der beide eerstvolgende naalden, voor de armsgaten, en breidt dan verder aldus:

1ste toer: 1 r., 2 samenbr., r. tot de laatste 3 st., 2 samenbr., 1 r.

2de toer: 1 r., aver. tot den laatsten st., 1 r.

Deze beide toeren 3 keer herhalen. Daarna breidt men door zonder minderen, tot 't armsgat even hoog is als bij het voorste gedeelte van de jurk. Men eindigt met 'n aver. toer en schuift de schouders af op deze wijze:

1ste toer: r. 12 gem., 35 effen, 6 gem., omkeeren.

2de toer: aver. 6 gem., r. 35 effen, aver. 6 gem., omkeeren.

3de toer: r. 6 gem., 35 effen, omkeeren.

4de toer: r. 35 effen, omkeeren.

5de en 6de toer: r. 29 effen, omkeeren.

7de toer: r. 29 effen, 12 gem., afkanten.

De mouwtjes. Met gem. wol 24 st. opzetten. Men breidt in patroon en zet aan 't einde van iedere naald 2 st. bij op, tot men 60 st. op de naald heeft. Daarna breidt men in elken 5den en 6den toer, aan het einde van de naald, 2 st. samen tot er nog 54 st. overblijven.

De daaropvolgende toer: 1 r., 2 aver. * 2 aver. samenbr., 3 aver. Van * herhalen, den geheelen toer door tot de laatste 6 st. Dan: 2 aver. samenbr., 3 aver., 1 r.

Men breekt nu de gem. wol af en breidt nog 7 toeren r. met de effen wol, waarna men het mouwtje afkant.

Het tweede mouwtje wordt precies eender gebreid.

Men naait dan de schouderaden dicht tot aan het effen randje en naait de mouwtjes aan. Dan strijkt men het geheele werk onder 'n vochtigen doek, waarna men de zijnaden van jurkje en mouwtjes dicht naait. Voor de sluiting aan het halsje naait men 'n paar knopen aan en bijpassende lusjes. Drie groote knopen naait men, ter garneering, op het voorpand.

THÉRÈSE.

Gebreide kinderjurk van tweeërlei wol.

O, DIE KOUSSEN....!

houd ze
langer sterk
en fraai
op
deze
eenvoudige
wijze

Hoe jammer om mooie kousen zóó gauw te laten ladderen! En zóó duur! Dikwijls is het niet de fout van de kousen, maar van de manier waarop ze gewasschen worden. Zijden draden zijn teer en worden gauw beschadigd door wrijven of scherpe waschmiddelen. Dan verliezen zij de soepelheid, waardoor ze tegen rekken bestand zijn.

Wasch ze in een lauw Lux sopje — Zorg dat ze maanden langer meegaan en mooi blijven.

U kunt Uw kousen in Lux gerust herhaaldelijk wasschen. Het is zelfs beter ze vaak te wasschen, dan te lang te dragen. En dit veilige wasschen duurt maar twee minuten — en hoe veel langer doet het Uw kousen meegaan!

LEVER'S ZEEP MIJ. N.V., VLAARDINGEN

LX35-074

LUX

Eitjes

van **DRIESSEN**!

De verrukkelijke combinaties welke Driessen dit jaar met zijn eitjes biedt, bewijzen dat het mogelijk is om met minder kosten toch de vroegere luxe in deze crisisdagen te kunnen handhaven! En dan is het niet de schitterende verpakking die 't 'm doet! Ook niet de lage prijs! Maar wel de unieke samenstellingen! De superieure kwaliteit!

Driessen
DE NAAM ZEGT ALLES

Wij vragen Breisters en Breiers

door geheel Nederland, om Sokken en Kousen op onze geheel geruischlooze automatische snelrondbreimachine „LAMA" te vervaardigen, tegen vaste loonen per dozijn paar. Voorafgaande kennis niet noodig. Bij aankoop gratis les aan huis. — Vraagt condities!

Hoofdkantoor „LAMA", Afd. R. 10
Jekerstraat 13, Telefoon 91048, Amsterdam-Z.

Doelmatigepublicatie

van uw zakennieuws

is van groot belang

voor uw onderneming

Sproeten

komen vroeg
in 't voorjaar,
koopt daarom
tijdig

SPRUTOL

Pot 90 ct. Tube 50 ct. Zeep 60 ct.
Bij Uw Drogist.

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneeren op „De Stad Amsterdam" a f 1.625 per drie maanden ¹⁾ f 0.125 per week

¹⁾ Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteekenbiljet a.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM"
N.Z. VOORBURGWAL 262

Van het Duivelseiland verlost

DE ONTZETTENDE ERVARINGEN VAN 'N ONSCHULDIG VERBANNENE

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: Tijdens de bezetting van het Duitse stadje Kehl door de Franche troepen wordt de daar woonachtige leeraar Alfons Paoli Schwartz gearresteerd. Hij wordt er van beschuldigd, Franschman zijnde (hij is op Corsica geboren), in 't Duitse leger gediend te hebben. Schwartz, wiens ouders Duitsers waren, en die altijd in Duitsland leefde, was onbekend met de bepaling, dat ieder die op Fransch grondgebied wordt geboren als Franschman wordt beschouwd. Na twee jaar in voorarrest te hebben gezeten, wordt hij veroordeeld tot verbanning naar Guyana. Tijdens het transport maakt hij kennis met Germaine Leroux, die van spionage beschuldigd is. Schwartz wordt overgebracht naar St. Martin de Ré. Vandaar wordt hij aan boord gebracht van het schip, dat hen naar Guyana voert. Zijn definitieve bestemming blijkt ten slotte het Duivelseiland te zijn, waar ook Dreyfus eens gevangen zat. Na eenigen tijd op dit eiland te hebben doorgebracht, probeert Schwartz met enkele andere bannelingen te ontvluchten. Hun poging mislukt echter. De eenige troost in zijn ballingschap is een correspondentie tusschen hem en Germaine Leroux, die echter na eenigen tijd sterft. In 1928 wordt Schwartz naar het vasteland, naar Cayenne, overgebracht. Hier vindt hij werk in een smederij; later wordt hij in het bacteriologisch instituut geplaatst.

XXVIII. DE MAN IN NIEMANDSLAND.

Er was wapenbroederschap in den oorlog. Er lagen gewonden in het troosteloze Niemandsland, hulpeloos, verlaten. Zij werden gezien, of hun gejammer werd gehoord, hier of daar in een loopgraaf — en aanstonds sprongen er tien, twintig, honderd mannen uit hun veilige dekking, om de kameraden (al waren 't wildvreemden) te halen en in de loopgraaf te trekken.

Wapenbroederschap was er ook na den vrede. Dat was de strijd om de kameraden, die door den vijand werden vastgehouden.

Na de ondertekening van den vrede keerden de krijgsgevangenen naar het vaderland terug, voor en na... tot er nog maar weinigen waren, die niet terugkwamen, de stakkers, die door de Franche krijgsraden tot zware straffen werden veroordeeld; menschen, die wegens twijfelachtige nationaliteit of schijn van spionage voor de rechtbank werden gesleept; juridische slachtoffers van den oorlog.

De overheid, verschillende vereenigingen en afzonderlijke personen spannen zich in, om ook die „krijgsgevangenen” naar huis te krijgen. Op verzoek van den Duitschen gezant te Parijs ging prof. dr. Grimm uit Essen, die de Duitse belangen moest behartigen voor het Fransch-Duitsche scheidsgericht te Parijs, zich die moeilijke gevallen speciaal aantrekken. Tot de allermoeilijkste gevallen behoorde de zaak Schwartz.

De hulp van den Parijschen advocaat Abrami stelde prof. Grimm in staat, verschillende zaken te bepleiten bij president Poincaré en den minister van oorlog Maginot. Voor menigen gevangene had zijn optreden in 1922, '23 en '24 succes — alleen het geval Schwartz leverde steeds nieuwe moeilijkheden op.

De chef der militaire justitie, Philippini, was bijvoorbeeld zelf Corsicaan. Hij vond het een onvergeeflijke misdaad, dat een Corsicaan tegen Frankrijk gestreden had — en dan nog wel een Corsicaan, die den naam Paoli droeg!

Grimm echter hield vol. Het eene verzoekschrift na het andere diende hij in, en herhaaldelijk kwam hij op het ministerie van oorlog, om de zaak te bespreken. Einde December 1923 werd Grimm door Poincaré ontvangen — bij iedere amnestie probeerde hij de vrijlating der laatste krijgsgevangenen door te zetten — maar alles mislukte. Alles mislukte althans, toen het nog maar één man gold — Alfons Paoli Schwartz!

Van alle kanten kreeg Grimm medewerking en steun, en begin 1925 diende hij een nieuw verzoek om gratie in; want een andere weg ter bevrijding van Schwartz was er voorloopig niet. Ook de pers begon zich voor het geval te interesseeren, en professor Grimm vond een nieuwen helper in den advocaat Eugène Frot, lid van de Franche Kamer.

Van alle kanten werd betoogd, dat Schwartz onmogelijk anders had kunnen handelen, dan hij gehandeld had. De Franche wet verklaarde hem tot Fransch onderdaan op grond van een bepaling, die in het Duitse recht onbekend was; een bepaling, die in 1889 gemaakt werd. Maar Schwartz was

daarvóór, in 1886 al, geboren! Hoe kon hij weten, dat de Franche wet hem tot Franschman stempelde?

Toen de oorlog uitbrak, woonde hij in Kehl, Duitschland. Als hij geen dienst had genomen, zou hij toch al gauw opgeroepen zijn. Als hij zich aan den dienst onder het Duitse vaandel onttrokken had, was hij voor een Duitschen krijgsraad gekomen, wegens desertie. Met volle recht. En nu trof hem dezelfde slag van den Fransen kant!

Gruwelijk is het recht, als het 't recht van de letter wordt, dat geen acht slaat op persoonlijke, subjectieve schuld!

Schwartz weet, dat de strijd om zijn bevrijding ontbrand is — en hij weet nu ook, waarom men hem tot Franschman verklaard heeft. De gevangenschap gaf hem tijd genoeg, om den juridischen kant van zijn geval te bestudeeren. Maar men had zijn ouders — buitenlanders! — moeten inlichten, dat er een schriftelijke keuze van nationaliteit voor hun zoon door Frankrijk werd geëischt; en als men dat niet deed, was dan zijn Duitse opvoeding, zijn verblijf in den Duitschen Elzas geen bewijs genoeg, dat de keuze op Duitschland gevallen was?

„Hier in de ballingschap krijg ik mijn vaderland des te warmer en inniger lief,” schrijft hij naar Kehl.

Professor Grimm ondervond intusschen veel vriendelijkheid van den minister van oorlog, Painlevé, en hoopte het beste; maar 29 November 1926 kwam het teleurstellende antwoord op het jongste verzoek:

„De president draagt mij op, u mede te deelen, dat na inzage der acten begenadiging van Schwartz niet mogelijk is.”

Dit was de zevende afwijzing.

In 1927 stijgt de hoop — en dan komt de Temps met een opgewonden schandaal-artikel tegen Schwartz en zijn familie. Wie toch die krachten zijn, die steeds weer op 't laatste oogenblik iedere kans bederven?

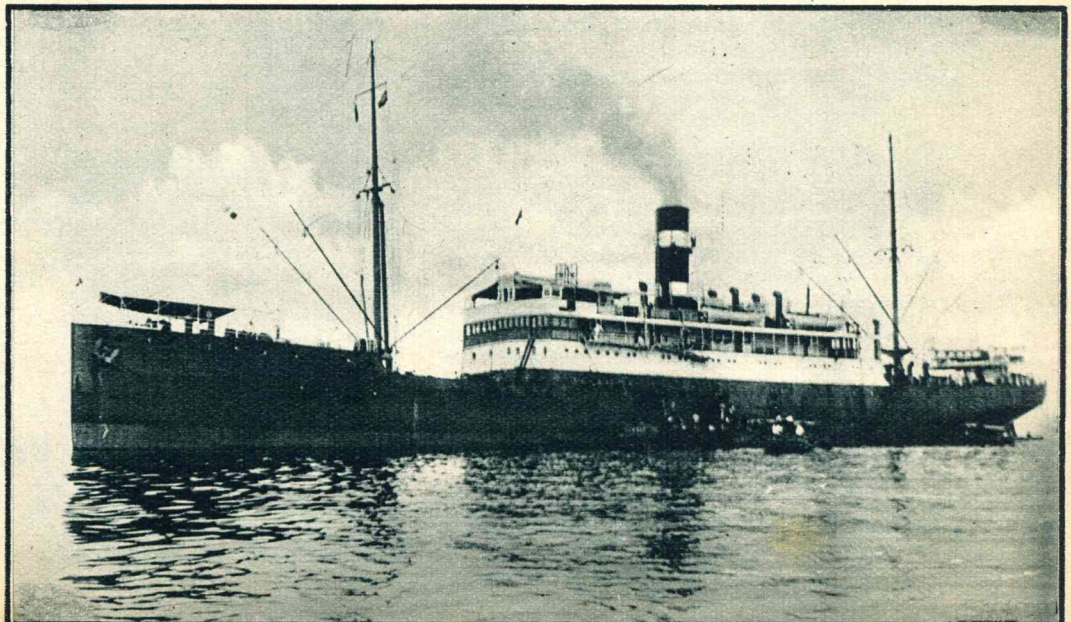
Maar de verdediging laat zich niet ontmoedigen. Men verzamelt nieuw bewijsmateriaal. Alle gegevens over de familie Schwartz worden met zorg bewerkt. In een open brief aan den Fransen minister van oorlog teekent Fritz Ibrügger het heele geval Schwartz aan den Fransen minister van oorlog, en een aantal bladen drukken dien brief na. Mei 1928 verneemt Grimm van Frot, dat nu eindelijk het ministerie van oorlog zelf heeft voorgesteld, aan Schwartz gratie te verleen.

En toch, als het 1930 wordt, is het resultaat van die jarenlange moeite nog maar zeer mager. De levenslange deportatie is namelijk verkort tot een twintigjarige — die echter eerst in 1930 begint te tellen! En dan komt er de zoogenaamde „verdubbeling” nog bij, die hatelijke bepaling van het Franche recht, dat een veroordeelde, na afloop van zijn straf, nog een even langen tijd als „vrijgelatene” in de kolonie verblijven moet.

De verbanning zou dus nog moeten duren tot... 1970! Schwartz zou naar huis terug mogen, als hij 84 jaar oud was!

Er komt een interpellatie in den Duitschen Rijksdag — de pers roert zich weer. Wát? Nog steeds een man in handen van den voormaligen vijand? Nog altijd een man in Niemandsland?

Maar men weet niet goed, wat men beginnen moet. „Gratie” is een

De „Oranje Nassau”, waarmede Alfons Paoli Schwartz de thuisreis maakte.

De onafzienbare menigte die zich vóór het stadhuis te Kehl verdrong bij de aankomst van Schwartz aldaar.

schamel middel gebleken; herziening van proces is uitgesloten; een proces over de nationaliteit van Schwartz kan niet baten, wijl Frankrijk zich strak aan het beroemde wetsartikel houdt.

En dan vindt de verdediging dezen uitweg: een verzoek, om Schwartz uit het Fransche staatsverband los te maken.

Dit wordt de redding. Professor Grimm wendt zich tot het ministerie van justitie, dat in deze bevoegd is. Hij krijgt verlof, 'n brief aan Schwartz te schrijven, waarin hij deze op de hoogte brengt. Want Schwartz moet beslissen, of hij Duitscher of Franschman zijn wil.

En Schwartz beslist. Hij aarzelt geen seconde!

Den 9en Mei 1931 schrijft Schwartz aan den minister van justitie:

„Hiermede verklaar ik opnieuw, dat ik voor mijzelf aanspraak maak op het Duitsche staatsburgerschap. Voor mij heeft hieromtrent nooit twijfel bestaan. Ik verzoek ontslagen te worden

Aan boord van de „Oranje Nassau”, na de aankomst te Rotterdam.

en nu wordt er gezegd, dat hij het Duitsche staatsburgerschap behouden mag — dus dat hij dit nooit verloren had!

Wat er daarna komt, vult in de acten nog vele bladzijden, maar nu streeft iedere zin naar de overwinning. Nóg zijn niet alle moeilijkheden overwonnen — maar het zijn zuiver bureaucratische moeilijkheden tusschen de eene regeering en de andere. Ook deze bezwaren worden eindelijk uit den weg geruimd.

Den 9en Maart onderteeft de president der republiek 't decreet tot gratie.

De strijd om den man in Niemandland is ten einde.

In den oorlog duurde de verbeterden kamp om een infanterist, die hulpeloos vóór de draadversperring lag, maar drie nachten, of misschien vier; en dan waren de strijders, die hun kameraad daar weg wilden hebben, bijna wanhopig van de zenuwen. Hier echter heeft de strijd om een mensch jaren en jaren geduurd. Een duizend vijfhonderd folio-bladzijden beslaat het „geval Schwartz”, nu zijn verdediger de papieren eindelijk terzijde kan leggen. Vijftienhonderd bladzijden vertellen den strijd om dezen man in Niemandland. — Vijftienhonderd bladzijden....!

XXIX. TERUG IN 'T LEVEN.

Den elfden April 1932 ontvangt Schwartz een telegram van het Duitsche gezantschap te Parijs. Dit telegram, waarin hem bericht wordt, dat hij nu absoluut vrij is, werd den negenden Maart afgegeven. En op 9 Maart werd Schwartz zesenvierzig jaar oud. Een mooier verjaarscadeau had hij niet kunnen ontvangen.

Het groote nieuws kwam niet heelemaal onverhoopt, want sinds September 1931 reeds had de balling gewacht, er met vaste hoop gedurig op zitten wachten. Want reeds in December was er in het laboratorium een opvoelger voor hem aangesteld, de vrijgelatene Fiévez.

van alle plichten van trouw, die Frankrijk gemeend heeft, van mij te mogen eischen, terwijl ik te goeder trouw en met heel mijn hart Duitscher was en blijven wil.”

En eindelijk, eindelijk, den 13en Augustus 1931, krijgt Frot bericht van den Franschen minister van justitie, dat de president der republiek op 2 Augustus 1931 aan Alfons Paoli Schwartz, wonende te Cayenne in Fransch Guyana, verlof heeft gegeven de Duitsche nationaliteit te behouden.

De Duitsche nationaliteit behouden, staat er in dat officieele stuk. Wat een tragedie! Als Franschman heeft men hem veroordeeld en naar 't Duivelseiland gebracht —

En intusschen had aan den overkant van den oceaan, zeventuizend vijfhonderd kilometer ver van Cayenne, een menschenhart opgehouden te kloppen. De stokoude moeder van den balling Alfons Paoli Schwartz was den 26en Februari 1932 kalm overleden. Haar laatste woorden waren:

„Nu komt mijn zoon terug!”

De zwaarbeproepte kan evenwel nog niet weg — hij moet rekening houden met de traagheid der ambtelijke machinerie! Zeker, hij is vrij — hij kan het land verlaten, het land van het eindeloze, martelende heimwee... maar eerst moet er een officieel stuk van de regeering binnen zijn, een acte van vrijlating.

Ja, wanneer zal dat papier komen?

Zou men zich haasten, daarginds in Parijs?

Als zij niet telegraferen, kan het stuk eerst in April te Cayenne aankomen, en dan zal Schwartz half Mei de kolonie mogen verlaten. Maar kijk, dezen keer heeft de overheid lofwaardigen spoed gebruikt, en den draad te hulp geroepen.

Den 26en Maart 1932 wordt Schwartz op het gouvernement ontboden, en deelt men hem daar mede, dat hij genade heeft gekregen. En natuurlijk is hij blij — maar hij heeft een voorgevoel van iets treurigs, dat hem thuis te wachten staat.

Wat het is, weet hij niet. Hij vermoedt nog niet, dat de jonge grafheuvel van zijn moeder hem op het hart weegt.

Heelemaal gelukkig worden kan hij maar niet.

Het is ook allemaal zoo moeilijk geweest, en het heeft zoo lang geduurd. Als een mensch te lang honger gehad heeft, een te erg honger, kan hij ook den besten maaltijd niet zoo aanstonds over de lippen krijgen.

De heeren in het regeeringsgebouw worden nu erg beleefd, en vertellen, dat er eerst naar Suriname getelegrafeerd moet worden, of hij daar aan land mag komen. Anders zullen ze hem daar niet van het schip laten, omdat hij de hooge waarborgsom niet storten kan. En nu, met de Paaschdagen, zullen die menschen in Paramaribo natuurlijk niet werken, niet antwoorden; trouwens, wat beteekent voor hen een man uit het bagno?

Zoo denkt men — maar het blijkt, dat een man uit het bagno voor de menschlievende Hollanders heel wat beteekent, want onmiddellijk telegraferen zij terug, dat zij geenerlei bezwaar hebben tegen de aankomst van Alfons Paoli Schwartz.

Den 29en Maart wordt dit den balling Schwartz medegedeeld. Tegelijk wordt hem gezegd, dat hij met het eerste het beste schip de kolonie verlaten móet — want nu is er weer verbod tot oponthoud tegen hem uitgesproken.

Drie dagen lang rent Schwartz van den eenen ambtenaar naar den anderen, want niemand weet, hoe de vrijlatingspapieren ingevuld moeten worden — hoe zoo'n papier er ongeveer uit moet zien. Het komt ook zoo zelden voor, dat iemand gratie krijgt, en op die wijze vrijgelaten wordt; hoe zouden die brave nikkers op de bureaux dan aan de noodige ervaring komen? Maar zij willen den Duitscher, die altijd beleefd en vriendelijk optreedt, graag helpen. Zij helpen hem, en als het den 31en Maart middag is, kan hij een klein pakje onder den arm nemen, en zich naar de haven van Cayenne begeven.

Snel heeft hij afscheid genomen van de goede vrienden, van Rahel, van mademoiselle Rose, van de vroegere kameraden van 't Duivelseiland en van de negerfamilies, die hem welwillendheid betoonden. Eenigen hunner vergezellen hem tot de haven, en daar staat een aantal schoolkinderen, zwarte kleuters in hun Zondagsche kleeën. Het zijn lepra-lijdertjes, die bij hem de kuur volgden, en nu hun goeden vriend en weldoener een prachtige ruiker komen brengen, bloemen uit het tropische oerwoud.

Nog eer de kleine stoomboot St. Raphael de haven van Cayenne verlaat, is er 'n diepe blauwzwarte tropennacht over de „groote aarde” gedaald... Dan stampet de machine — en weldra schuift achter de reeling het land van het heimwee achteruit, tot het nog maar een donkere streep is, die door de zee wordt opgeslokt.

In triomf wordt Schwartz na zijn terugkeer door de straten van Kehl naar het stadhuis gevoerd.

Vermoeid legt Schwartz zich neer op den planken vloer. De opwindning van de laatste dagen en het afscheid hebben hem afgemat. Een slaapplek heeft hij niet, want hij heeft maar een tusschendeek-kaartje, tegen den prijs van honderdzig frank. Natuurlijk uit zijn eigen zak betaald. Hij slaapt diep en vast, tot de machine stilstaat.

De dag komt zich aandienen. In het oosten, boven het verre vaderland, probeert de hemel al te blozen.

Hij staat op, kijkt rond en krimpt ineem van schrik. Het schip blijft liggen voor de „Eilanden des Heils”.

Daar ligt het Duivelseiland met zijn palmen, met het dorp, met het Dreyfushuis — en daar is St. Joseph, met zijn tuchthuis. En daar, uit de donkere gedaante van het eiland Royal, maakt zich een sloep los.

Zes gebukte ruggen wazen lichtbruin, en de bewaker geeft met eentonigen zingzang de maat aan, als de onbarmhartige strooming overgestoken moet worden.

De mensen in de sloep komen dichterbij. Zij zien Schwartz. Twee hunner herkennen hem en geven hem heimelijke wenken. De vier anderen zijn nieuwelingen. Men wordt niet erg oud in 't bagno, vooral niet als roeier.

Na eenige minuten oponthoud — om post af te geven en aan te nemen — stoomt de St. Raphael weer weg, de open zee in.

Snel gaat het in de strooming, die het schip meesleept.

Alfons Paoli Schwartz staat aan de reeling, onder de wapperende driekleur. De zon is opgegaan en heeft den oceaan met licht overgoten.

En heel ver weg, daar, waar zee en licht en horizon elkaar raken, verdwijnt langzaam een klein stukje rots, een zandkorrel, een niets in de eendeloosheid — het Duivelseiland.

Op 1 April, laat in den middag, ankert het schip voor St. Laurent du Maroni, en 's nachts om één uur, den tweeden April, verlaat het kleine kustvaartuig voorgoed de strafkolonie Guyana.

Bij het aanbreken van den dag wordt het lichtschip Suriname gezien, en dan gaat het stroomafwaarts, naar Paramaribo.

In den loop van den middag is het scheepje aan het doel, in de haven. De Hollandsche immigratie-ambtenaar komt aan boord. Hij zoekt den bevrijde, die bescheiden in een hoek staat te wachten. De jaren hebben 't hem verleerd, naar voren te dringen. Alleen de eerste-klaspassagiers dringen naar voren, op grond van hun voornaamheid, hun naam, hun waardigheid, hun titel zelfs.

Maar de ambtenaar laat hen allemaal wachten. Er is daar een mensch, die meer recht op vrijheid heeft dan alle anderen. Voor hem is iedere minuut kostbaar, want hij moet bijna veertien jaren van zijn leven inhalen.

Die schamel gekleede, magere man wordt door den Hollandschen ambtenaar het eerste geholpen, en in het prachtige salon der eerste klasse gelaten. Hij drukt hem de hand en geeft den Duitschen consul Assmann een wenk. De vertegenwoordiger van het Deutsche rijk in Paramaribo komt den bevrijde begroeten.

En dan begint er een droom. Een vreemde droom is die rit, in den auto van den consul, van de haven de stad in. Een droom zijn de heerlijke dagen in het gast-vrije huis der familie Assmann.

Het is Schwartz nog altijd, of hij droomt, als hij aan boord gaat van de Oranje-Nassau, een mooi schip van de Koninklijke Nederlandsche Stoomboot-maat-

schappij, als hij daar bediend wordt en met respect behandeld en weer echte goede, Europeesche gemoedelijkheid beleeft, twee weken lang....

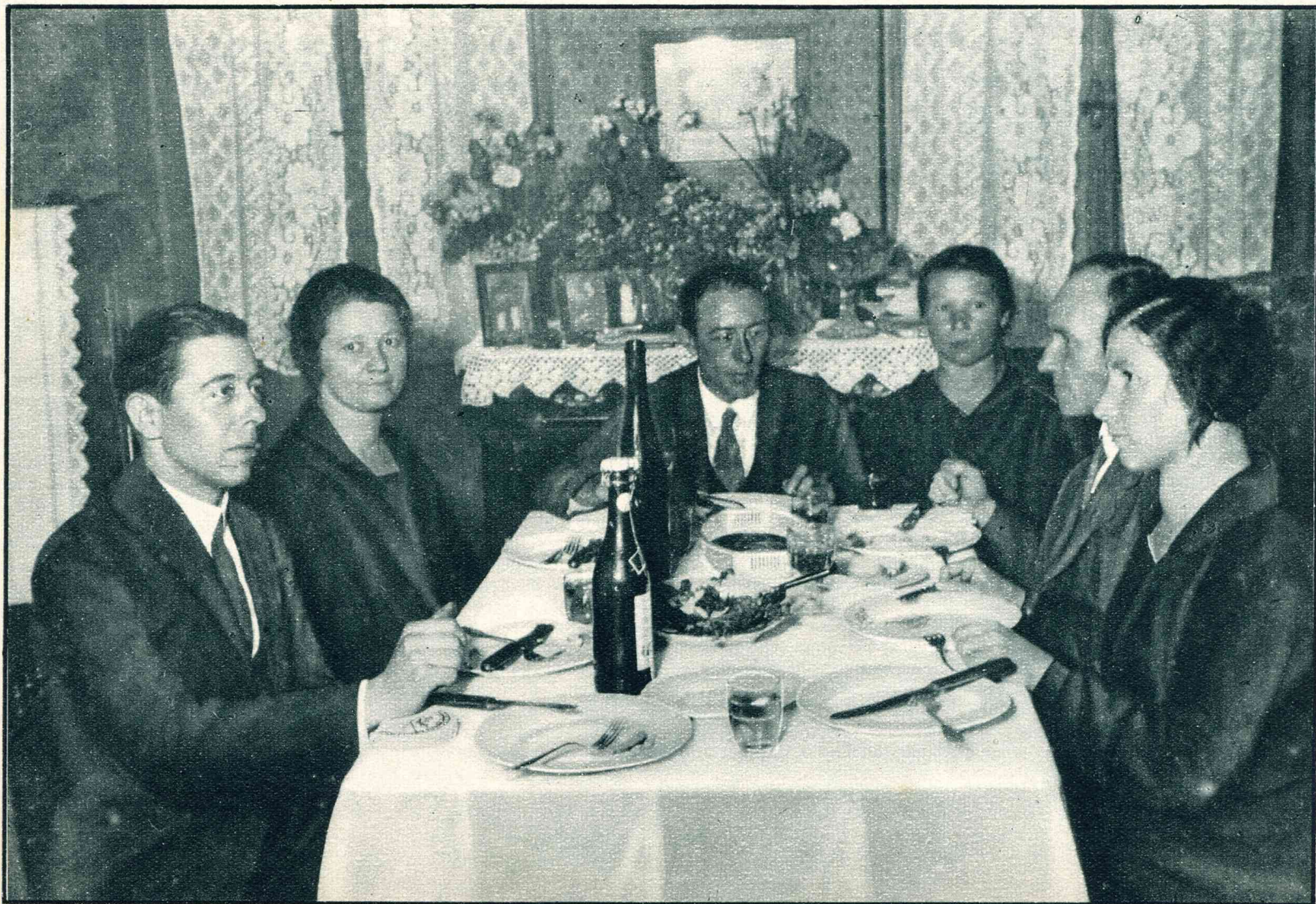
En op een dag, den 21en April 1932, doemt er land op uit de zee, de zuidpunt van Engeland, en een paar uren later betreedt de vrije mensch Alfons Paoli Schwartz den vrijen bodem van Europa, in de haven van Plymouth.

Hij loopt met vasten tred, als een mensch, die besloten heeft, het leven van voren af aan te beginnen.

En op dat oogenblik gaat boven den wijden oceaan de zon onder. De hemel is onbewolkt, en voorspelt een schoonen, helderen morgen.

EINDE.

Schwartz weer thuis in den familiekring.

VOORWAARDEN

VOOR DE GRATIS ONGEVALLENVERZEKERING

VOOR DE ABONNÉ'S OP DE STAD AMSTERDAM

Art. 1. Als verzekerden worden beschouwd alle betalende geabonneerden op De Stad Amsterdam, die hun woonplaats hebben in het Rijk der Nederlanden in Europa, en voorts aan de navolgende vereischten voldoen :

- gedurende minstens 60 achtereenvolgende volle dagen als geabonneerde in de registers van De Stad Amsterdam zijn ingeschreven ;
- tusschen 18 en 60 jaar oud zijn ;
- niet lijden aan ziekten of gebreken, welke voor hen het gevaar voor ongevallen vergrooten, en volkomen het gebruik hebben van hun ledematen en zintuigen.

Art. 2. Onder ongevallen, als in deze voorwaarden bedoeld, wordt verstaan, het bekomen van een geneeskundig vast te stellen lichamelijk letsel (waaronder ook te water geraken wordt verstaan), den verzekerde onafhankelijk van zijn eigen wil en van den wil van iemand, die bij de verzekering belang heeft, door geweld van buiten af uitsluitend en rechtstreeks toegebracht, met een der gevolgen als in artikel 3 vermeld ;

Uitdrukkelijk wordt bepaald, dat geen verplichting tot uitkeering bestaat, indien het ongeval als omschreven in dit artikel niet heeft plaats gevonden in tegenwoordigheid van ten minste twee getuigen, die het ongeval, en de omstandigheden waaronder het plaats vond, hebben zien geschieden.

Art. 3. De uitkeeringen bedragen :

2000 gulden, indien het ongeval (vallende binnen de grenzen van deze voorwaarden) de eenige en rechtstreeksche oorzaak is van de levenslange ongeschiktheid tot werken van den verzekerde, waaronder verstaan wordt de amputatie van twee ledematen, hetzij beide voeten of beide handen, dan wel een voet en een hand, boven den enkel of den pols, of onherstelbaar gezichtsverlies uit beide oogen (totale blindheid), een en ander binnen tien dagen na den datum van het ongeval.

Van het verzekerde bedrag zal een som van 600 gulden worden uitbetaald, nadat het recht op schadeloosstelling ten genoegen der Directie zal zijn bewezen.

De resterende 1400 gulden zullen alleen dan worden uitbetaald, indien de verzekerde zes weken na den datum van het ongeval nog in leven blijkt te zijn. Bij het overlijden van den verzekerden geabonneerde binnen voornoemden termijn van zes weken vervalt het recht op verdere uitkeering.

600 gulden, indien het ongeval (vallende binnen de grenzen van deze voorwaarden) de eenige en rechtstreeksche oorzaak is van den dood van den verzekerden geabonneerde, hetzij onmiddellijk, hetzij binnen uiterlijk driemaal 24 uur na het ongeval.

300 gulden, indien het ongeval (vallende binnen de grenzen van deze voorwaarden) de eenige en rechtstreeksche oorzaak is van de amputatie van een hand of een voet boven een pols of enkel, of van het onherstelbaar gezichtsverlies uit een oog (totale blindheid van dat oog), een en ander binnen tien dagen na den datum van het ongeval.

60 gulden, indien het ongeval (vallende binnen de grenzen van deze voorwaarden), de eenige en rechtstreeksche oorzaak is van de amputatie van beide leden van een duim of wijsvinger, binnen tien dagen na den datum van het ongeval.

30 gulden, indien het ongeval (vallende binnen de grenzen van deze voorwaarden) de eenige en rechtstreeksche oorzaak is van de amputatie van alle leden van een anderen vinger, binnen tien dagen na den datum van het ongeval ;

terwijl krachtens deze verzekering alle uitkeeringen op het hoofd van een persoon verzekerd, en om welke reden ook te doen, te zamen nooit meer dan 2000 gulden kunnen bedragen ;

en verder :

Onder de bepaling dat, ingeval reeds bij het plaats grijpen van een ongeval de bovengenoemde ledematen van het lichaam mochten worden gescheiden door snijding, wringing, scheuring, knelling of anderszins, dat verlies met amputatie zal worden gelijkgesteld ;

en onder bepaling, dat het verlies van voor het ongeval reeds onbruikbare, gebreke van verminkte ledematen geen aanspraak geeft op, en niet in aanmerking komt bij uitkeering.

Voor verkeersongevallen wordt, tenzij de abonné als betalend passagier zich bevond in een openbaar middel van vervoer (trein, tram of geconcessioneerden autobusdienst), 50% uitbetaald van het verzekerde bedrag der uitkeering volgens deze voorwaarden vastgesteld.

Aan mijnwerkers, die ondergrondse werkzaamheden verrichten wordt voor ongevallen (vallende binnen de grenzen van deze voorwaarden), welke hun tijdens het verblijf onder den grond overkomen, 50% uitbetaald van het verzekerde bedrag der uitkeering, volgens deze voorwaarden vastgesteld.

In verband met de omstandigheid, dat het hier geldt een gratis ongevallenverzekering, zal, ingeval van massa-rampen (als : mijnrampen, spoorwegrampen, rampen door overstromingen of cyclonen veroorzaakt, en dergelijke,) terzake van aan verzekerden bij die rampen overkomen ongevallen, het aan rechtshabenden te zamen uit te keeren bedrag nooit meer bedragen dan in totaal f 5000.— ; terwijl indien de geldige aanspraken terzake van die ongevallen in totaal dat bedrag van f 5000.— overschrijden, deze laatste som ponsdsgewijze over degenen, die te dier zake aanspraken kunnen doen gelden, zal worden verdeeld.

Art. 4. De uitkeering ingeval van overlijden geschiedt aan de echtgenoot, of bij ontstentenis daarvan aan de erfgenamen van den gedooden abonné.

Ingeval recht op schadeloosstelling ontstaat, zal de uitkeering geschieden binnen tien dagen, nadat de noodige inlichtingen zijn verkregen, en het ongeval en het gevolg daarvan bewezen zijn ten genoegen der Directie van De Stad Amsterdam.

Art. 5. De voorwaarden verzekeren niet tegen dood of verlies van ledematen of oogen — of eenig ander lichamelijk letsel — direct of indirect veroorzaakt :

- door eenige ziekte, kwaal of voorbeschiktheid van den verzekerde ;
- door eenige heilkundige operatie of door uitputting als gevolg daarvan (tenzij die operatie noodzakelijk was wegens het letsel, waartegen verzekerd is) ;
- tengevolge, of mede tengevolge van bevalling ;

d. door zonnesteek, of terwijl de verzekerde tijdens het plaats vinden van het ongeval onder den invloed van overprikkeling of somnambulisme was, of door bedwelmende dranken of krankzinnigheid minder in staat dan gewoonlijk om zorg voor zichzelf te dragen.

e. door zelfverminking of poging daartoe, hetzij willekeurig of niet, onverschillig of de geabonneerde al dan niet goed bij zinnen was ;

f. in duel, of gedurende de voorbereiding tot of deelneming aan wedstrijden, of bij vlieg- of luchtvaarttochten, of bij baden of zwemmen ;

g. indien het ongeval te wijten is aan nalatigheid of onvoorzichtigheid van den verzekerde, of door vechten, of aanvallen tegen den persoon van verzekerde, of in buitenlandschen oorlog of binnenlandsche beroeringen.

Deze voorwaarden verzekeren echter wel tegen ongevallen, veroorzaakt ten gevolge van rechtmatige zelfverdediging, of wel bij poging door den verzekerde tot redding van personen of tot afwending van dreigende gevaren.

Indien een verzekerde geabonneerde in staat van krankzinnigheid of verstandsverbijstering zal raken, of zich buiten Europa mocht begeven (behalve indien hij van eene Europeesche haven reist in een schip met vast dek in tijd van vrede), of indien hij zich in krijgsmacht te land of te water begeeft, en evenzeer van den dag af, waarop hij ophoudt den abonnementsprijs van De Stad Amsterdam te betalen, of deze uitgave ophoudt te verschijnen, of de Directie van De Stad Amsterdam verklaart, de verzekering te doen eindigen, zal als dan deze verzekering van rechtswege vervallen en krachteloos worden.

Van deze verzekering zijn uitdrukkelijk uitgesloten :

a. allen, die zich met de bereiding of het werken van, of proefnemingen met, buskruit, schietkatoen, nitro-glycerine, dynamiet, naphtha, acetyleneegas of andere licht ontplofbare stoffen bezig houden of daarbij desbewust tegenwoordig zijn, alsook

b. acrobaten, circusrijders en zij, die 'n dergelijk beroep uitoefenen.

Bij 'n ongeval, aan abonné's overkomen in een der bovenvermelde omstandigheden, geschiedt dan ook geen uitkeering.

Zeevisschers, zeevarenden en personeel van den loodsdienst zijn in de verzekering begrepen, en wel, wat betreft ongevallen aan den wal, voor alle uitkeeringen.

Wat ongevallen aan boord betreft, verzekeren deze voorwaarden, voorzover ze vallen onder die in art. 3 eerste alinea vermeld, doch op uitkeering bij overlijden kan door hen uitsluitend aanspraak worden gemaakt, indien het ongeval, dat het overlijden tengevolge heeft aan den wal plaats had.

Indien de gevolgen van een ongeval door ziekte, kwaal of voorbeschiktheid, waaraan de verzekerde lijdende was op het oogenblik, dat het ongeval plaats had, vergroot worden, wordt eventueel geen hogere schadeloosstelling betaald dan die, welke volgens het oordeel van een geneeskundigen adviseur van De Stad Amsterdam zou hebben moeten zijn uitgekeerd aan een normaal persoon, door hetzelfde ongeval getroffen.

Gedurende den termijn, waarin de verzekerde lijdende is aan de gevolgen van een ongeval, zal de verzekering tijdelijk zijn uitgesloten met betrekking tot elk nieuw ongeval, dat den verzekerde gedurende dien termijn mocht treffen.

Art. 6. Ingeval een geabonneerde een ongeval overkomt, moeten in alle gevallen alle bijzonderheden daaromtrent en omtrent het bekomen letsel zoo spoedig mogelijk schriftelijk worden medegedeeld aan de Directie van De Stad Amsterdam en indien zoodanige kennisgeving niet binnen 72 uur na het ongeval is geschied, zal geen uitkeering plaats hebben.

Indien de getroffen zeevarende is, moet de kennisgeving van het overlijden geschieden binnen drie dagen na het bekend worden van het ongeval aan de belanghebbenden.

Zoo spoedig mogelijk na het ongeval moet de hulp van een bevoegd geneeskundige worden ingeroepen, en de verzekerde is gehouden onder geneeskundige behandeling te blijven, de voorschriften van den geneesheer onafgebroken op te volgen, totdat hij volkomen hersteld is ; en door den verzekerde moet in 't algemeen alles worden gedaan, wat mogelijk is, om de schadelijke gevolgen van het ongeval te beperken, en zoo mogelijk te voorkomen.

In ieder geval moet den geneeskundige van De Stad Amsterdam toegestaan worden, den getroffen te onderzoeken, wanneer en zoo dikwijls dat bilijkerwijze geëischt kan worden, en de Directie van De Stad Amsterdam heeft eveneens vrijheid om zoodanige genees- en heilkundige behandeling te doen verstrekken, als zij noodig acht.

Elk bewijs, hetwelk genoemde Directie van tijd tot tijd zal eischen betreffende eenig ongeval op grond waarvan een eisch tot uitkeering werd ingesteld zal haar zoo spoedig mogelijk nadat hiertoe het schriftelijk verzoek gedaan werd, gegeven moeten worden.

Ingeval van eenig ongeval met doodelijken afloop moet hiervan aan de Directie van De Stad Amsterdam schriftelijk worden kennis gegeven, onmiddellijk nadat het ongeval aan belanghebbenden bekend zal zijn geworden.

Het niet nakomen van een of meerdere der in dit artikel genoemde verplichtingen zal elke aanspraak op uitkeering voor belanghebbende van rechtswege verloren doen gaan.

Alleen na overlegging van het nauwkeurig door hem of den belanghebbende ingevulde aanvraag-formulier tot uitkeering, een schriftelijke verklaring van den behandelenden geneesheer, alsmede schriftelijke verklaringen van twee ooggetuigen, en in geval van overlijden van de doodacte, kan de belanghebbende aanspraak maken op de behandeling zijner vordering.

De overgelegde stukken blijven het eigendom van de Directie. De kosten der geëischte verklaringen komen ten laste van dengene, die de uitkeering aanvraagt.

Alle bedragen, die krachtens deze verzekering verschuldigd zijn, zullen betaalbaar zijn ten kantore van De Stad Amsterdam en slechts na ontvangst van een door den rechthebbende geteekende quitantie, en nadat geconstateerd is, dat de belanghebbende gedurende de laatste 2 maanden regelmatig zijn abonnementsgelden heeft betaald.

Van geen som, die verschuldigd is, zal interest betaald worden, ook niet in gevallen, waarin die anders volgens de wet verschuldigd zou zijn, terwijl de aansprakelijkheid voor uitbetaling van eenig bedrag ophoudt, wanneer het niet binnen een maand nadat het is toegestaan geworden is ingevorderd.

Art. 7. Alle geschillen, uit deze voorwaarden en de geldende verzekering voortvloeiende, of daarmede verband houdende, zullen worden beslist, met uitsluiting van andere eventueel bevoegde Rechters, door den bevoegden Rechter te Haarlem, alwaar voor de uitvoering dezer verzekering domicilie is gekozen, en aan wiens uitspraak partijen, behoudens eventueel hooger beroep of cassatie, verplicht zijn zich te onderwerpen.

Elk recht op uitkeering krachtens deze verzekeringsvoorwaarden vervalt van rechtswege, en zonder dat eenige rechterlijke tussenkomst noodig is, wanneer niet binnen twee maanden, nadat door de Directie van De Stad Amsterdam, bij aangetekend schrijven hem, (haar of hun) die eenige uitkeering, krachtens deze verzekeringsvoorwaarden, pretendeert of heeft gevraagd, is medegedeeld dat niet tot uitkeering wordt overgegaan, de desbetreffende vordering voor den bevoegden Rechter te Haarlem is ingesteld.

Art. 8. Het ontvangstbewijs van den verzekerde of van de erfgenamen van den verzekerde zal in ieder geval volledige kwijting tengevolge hebben.

Met het oog op de vaststelling der identiteit van den verzekerde moet deze bij elke verandering van woonplaats, beroep of naam, hetzij door huwelijk of anderszins, daarvan ten spoedigste opgave doen aan de Directie van De Stad Amsterdam.

Art. 9. De Directie van De Stad Amsterdam zal te allen tijde het recht hebben deze verzekering te doen eindigen of wijzigingen in de voorwaarden daarin aan te brengen, welke beëindiging of wijziging, door het enkele feit der aankondiging in De Stad Amsterdam of hare bijlagen van kracht zal worden.

Art. 10. Ieder verzekerde dient te zorgen, op straffe van alle recht op uitkeering te verliezen, dat omtrent de(n) persoon, te wiens of wier naam de gratis-verzekering van De Stad Amsterdam loopt, niet de minste onzekerheid kan bestaan.

Stormvogels kampioen van afdeling II. Hiernaast de kranige IJmuidensche ploeg. Staande v. l. n. r.: Feijen, Haak, Prins, de Waard Sr., Koster, v. d. Velde. Voor: v. d. Steen, Groeneveld, Schoorl, v. Rooden, de Waard.

voor West Frisia, dat zijn kansen straks tegen Excelsior en O.D.S. of H.V.V. te verdedigen krijgt.

Daar E.D.O. Zondag in Alkmaar door Alcmaria werd geklopt, zijn er nog slechts twee gegadigden voor den titel in 2A.

Zeeburgia staat bovenaan, doch de beste kansen zijn voor Kinheim, dat een verliespunt minder heeft. Zeeburgia zal thuis van V.V.A. hoogstwaarschijnlijk wel winnen, doch gezien den goeden vorm, waarin Kinheim tegenwoordig speelt, heeft deze ploeg thuis tegen Alcmaria en uit tegen W.F.C.

De wedstrijd, welke Stormvogels het kampioenschap bracht. Met 4-1 wonnen de IJmuidenaren Zondag van V. U. C. Kiekje uit deze match voor het doel van V. U. C.

ook een fraaie kans, al wegen de laatste loodjes dan ook tamelijk zwaar voor de Velsensche ploeg.

Onderaan staan V.V.A. en D.E.C. elk met 7 punten. De D.E.C.'ers leden op eigen grond een 2-3-nederlaag tegen H.R.C., nadat zij met 2-0 hadden voorgestaan. 't Gaat er nog naar uitzien dat de beide hoofdstedelijke tweede-klassers in een beslissingswedstrijd moeten uitmaken, wie van beide het tegen den derde-klasse-kampioen mag opnemen.

* * *

De resultaten der afgelopen weken in de Westelijke 1e klasse N.K.B. hebben een dusdanig verloop gehad, dat practisch nog maar 2 Amsterdammers, Swift en D.D.V., als kandidaten voor de laatste plaats overgebleven zijn.

SPORT VAN ZONDAG

De overwinning van Stormvogels op V.U.C. heeft het laatste beetje spanning in afdeling II weggenomen. De Vogels wonnen met behoorlijke cijfers en plaatsten zich hierdoor voor

de a.s. kampioenscompetitie, waaraan momenteel nog slechts het Oosten ontbreekt. Onze gelukwensen aan de stoere IJmuidensche ploeg, die zeker ook in het uitverkoren gezelschap nog van zich zal doen spreken.

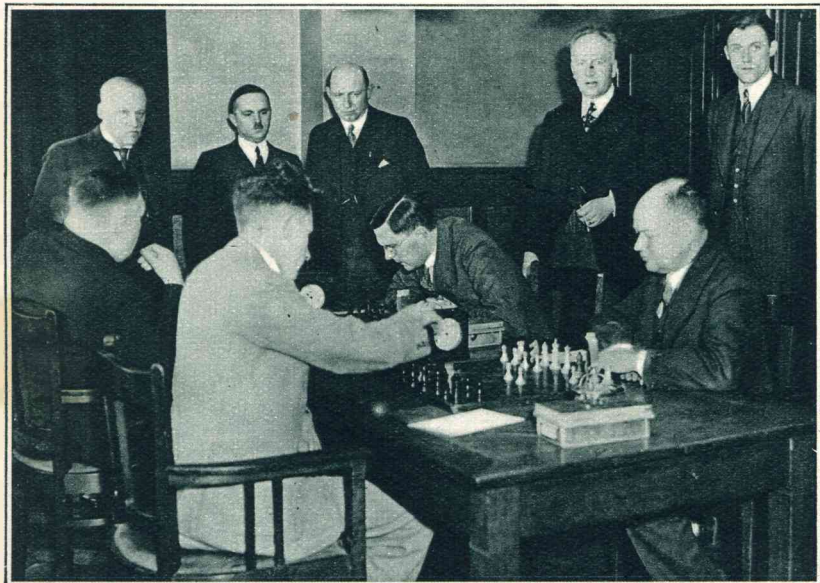
Ajax kampte in Rotterdam met een „je kunt nooit weten" gedachte. De rood-witten slaagden er werkelijk in Sparta er onder te houden, doch het gewenschte effect sorteerde deze zegepraal thans niet meer, en onze stadgenooten zullen zich met de tweede plaats tevreden moeten stellen. Aldus geen kampioenswedstrijden in de hoofdstad.

Intusschen blijkt wel meer en meer dat de competitie ook hier wel een verlengstukje zal hebben, al is dit dan ook een minder aangenaam.

Hermes D. V. S. heeft zich n.l. Zondag door een flinke overwinning op V.S.V. vrijwel geheel safe gesteld. Het winstpuntje dat onze zebra's van D.H.C. afsnoepten heeft hierdoor wel veel van zijn waarde verloren. Mogelijk krijgt Z.F.C. er nog hinder van. De Zaankanters verloren n.l. wederom en worden thans na Blauw Wit het meest bedreigd.

In afdeling II is de onderste plaats definitief

D. W. S. wint met 3-0 van B. F. C. Spelkiekje voor het doel van B. F. C. De Bussumer doelman onderbreekt den aanval.

Ter gelegenheid van het bezoek van den grooten schaakspeler Spielmann aan ons land is Zondag in de hoofdstad een tornooi gehouden. Voor: Spielmann (rechts) en Mulder; achter: Dr. Ewwe (rechts) en Schelfhout.

Feest in IJmuiden! In triomf werden de spelers, na de overwinning van Zondag j.l. op V.U.C., van het terrein gedragen.

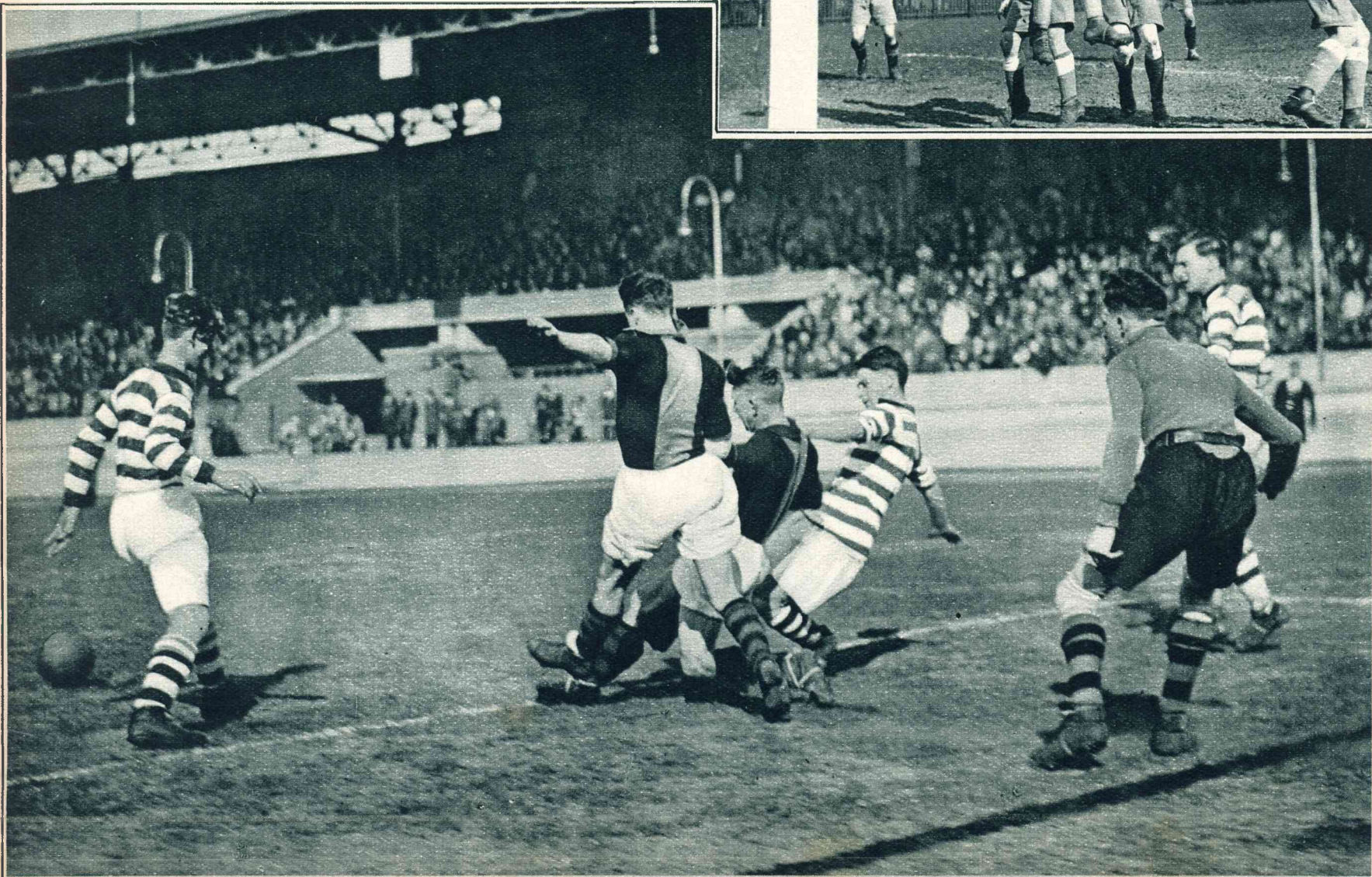
Voor Swift was het j.l. Zondag een slechte dag, omdat D.D.V., dat nog een achterstand van 2 punten boekte, nu door een eclatante zege op Olympia gelijk met haar kwam. De nog te spelen ontmoetingen K.Z.—Olympia en D.D.V.—K.Z. zullen de definitieve beslissing moeten brengen. Alleen wanneer D.D.V. met eenige doelpunten verschil van K.Z. mocht verliezen, zal Swift nog net op het nippertje den dans kunnen ontspringen. Zelden was de spanning ten opzichte van de laatste plaats zoo groot als dit seizoen het geval is.

Haarlem brengt zich door een 5-2 overwinning op Xerxes in veiligheid. Op onze kiek beleggen de Haarlemsche aanvallers het Rotterdamsche doel.

Blaauw Wit en D.H.C. deelen in het Stadion de punten (1-1). Een der talrijke vergeefsche aanvallen op de Delftsche veste.

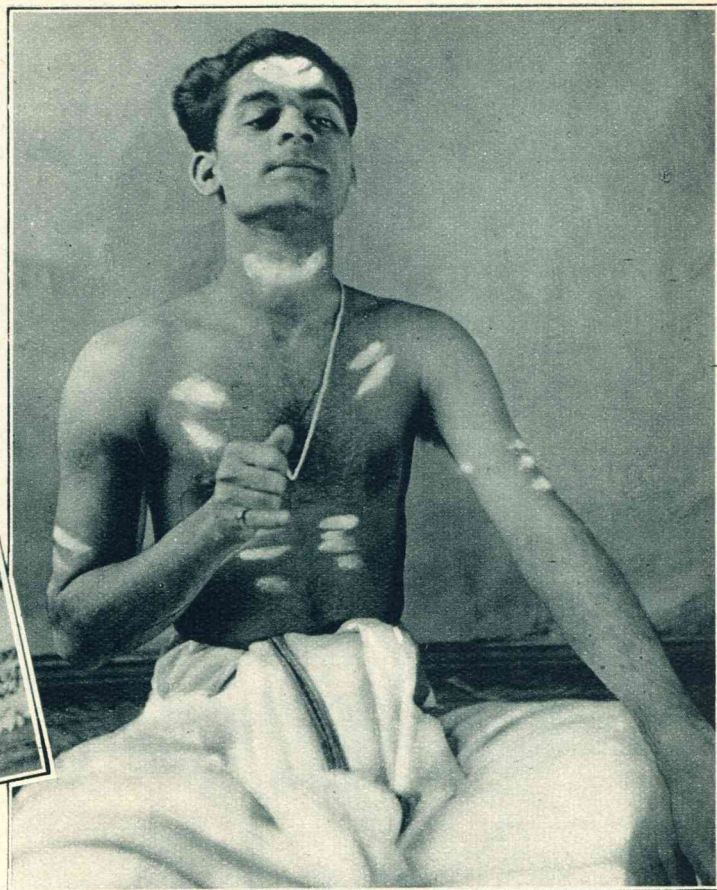

De rugby-wedstrijd A.A.C.—Delftsche Studenten op de Sintelbaan. Een aardig spelmoment.

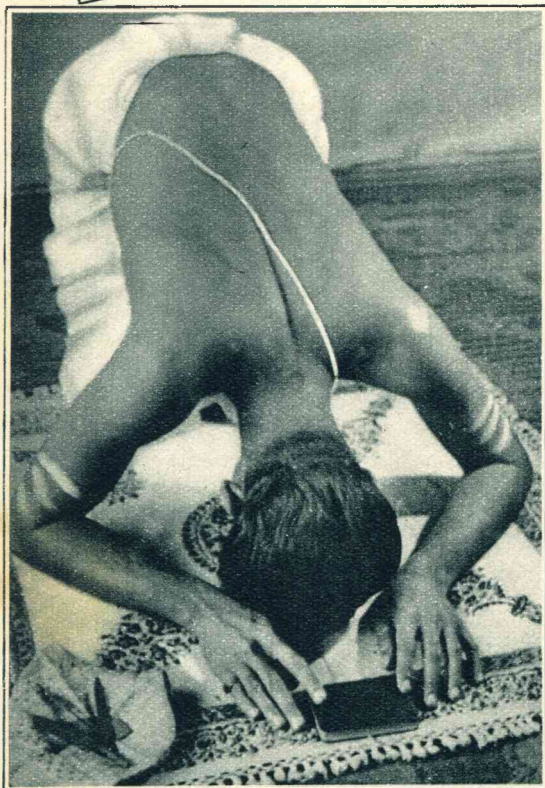

De eerste voorbereidingen tot het gebed. De „Asana“, de gebedsdoek, is reeds uitgespreid.

Nadat de Hindoe water uit de holte van zijn hand gedronken heeft, neemt hij het heilige koord, de „Janhava“, vast.

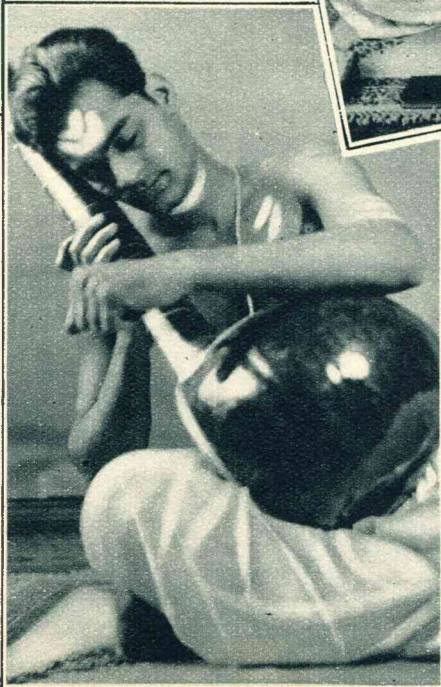

Nadat de Hindoe in de „Gita“ het heilige boek heeft gelezen, buigt hij zich ter aarde onder het uitspreken van de woorden: O, God, door uw genade kan de stomme spreken, en de lamme een berg bestijgen, o, groote God, voor U buig ik mij neder.

FEEN HINDOE BIDT

De „Paja“, het hoofdbestanddeel van het dagelijksch gebed. Hierbij houdt de geloovige om beurten een neusgat dicht en ademt door het andere.

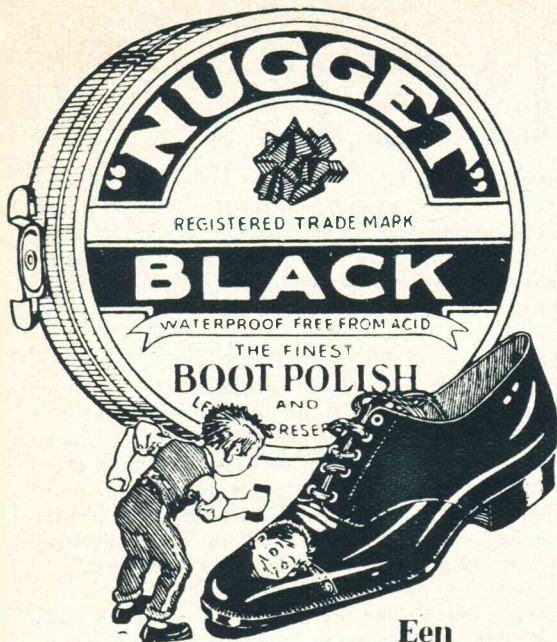

Tijdens de „Bhajana“, een gebed, waarbij men zich op een instrument begeleidt, raakte de bidder dermate uitgeput, dat hij in slaap viel.

Het einde van het gebed. De laatste buiging, bij de „Paja“ behoorende, wordt gemaakt.

Tot de uiterlijke verplichtingen, welke een Hindoe, die volgelving van Boeddha is, behoort te volbrengen, behoort op de eerste plaats het dagelijksche ritueele gebed, waarbij zeer vele ritueele ceremoniën moeten worden verricht. Het gebed bestaat uit een aantal fasen, waarin de geloovige zich telkens met andere aanroepingen tot zijn God richt en waarbij hij zich in woord en houding verootmoedigt. De foto's getuigen van den heiligen ernst, waarmede de godsdienstplichten worden verricht.

Een
weinig
"NUGGET"
doel de heele schoen
glimmen.

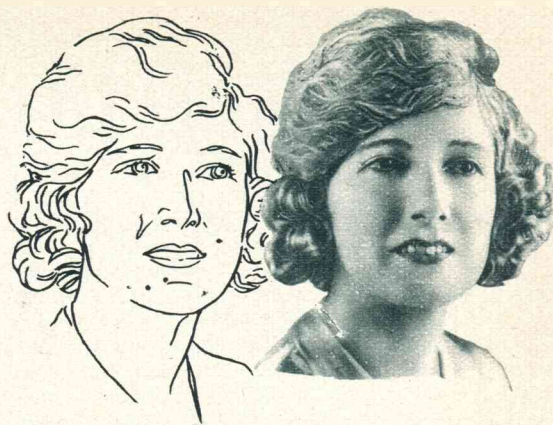
Zwart-Bruin-Donkerbruin en andere kleuren

Onze Abonn  s

worden er op attent gemaakt, dat zij
die voor een eventuele uitkeering
ingevolge onzer

Gratis Ongevallenverzekering

in aanmerking wenschen te
komen, op tijd hun abonne-
mentsgeld voldaan moeten
hebben. Eenieder drukken
wij dus op het hart zich
steeds regelmatig hier-
van te kwijten, opdat
wij den gegadigden
die zulks zouden
hebben nagelaten
geen teleur-
stelling be-
hoeven te
bereiden.

Vetwormpjes als bij tooverslag verdwenen.

Ziehier wat Mejuffrouw W. M. K. te Hoorn schrijft :
„Ik gebruik Radox reeds ruim anderhalf jaar. Ik kan het
aan iedereen aanbevelen. Ik heb erg veel last van puistjes
in mijn gezicht gehad en die zijn nu allemaal verdwenen.”
Laat vetwormpjes Uw teint niet langer leelijk maken.
Zonder uitdrukken, zonder leelijke vlekken op de huid
achter te laten, kunt U ze gemakkelijk verwijderen. Gebruik
eenvoudig Radox, 't meest eenvoudige, natuurlijke schoon-
heidsmiddel. (Gebruiksaanwijzing vindt U in het pak).
De huid zal een verjongingskuur ondergaan, wanneer U
die geregeld behandelt met Radox, want Radox bevat juist
die waardevolle bestanddeelen, waaronder zuivere zuurstof,
die Uw huid zoo noodig heeft. Wanneer U een theelepel
Radox geregeld door Uw waschwater mengt, zal Uw huid
er binnen enkele dagen prachtig frisch en gezond uitzien.
Door de vermenging met water komen de zuurstof en andere
werkzame bestanddeelen vrij. Deze dringen onmiddellijk
door de opperhuid heen naar de dieper gelegen kliertjes,
welke tot nieuw leven opgewekt worden. De poriën, die
verstopt waren, worden gereinigd, zoodat zij weer normaal
kunnen functioneeren. En het gevolg is een vernieuwd,
jeugdig, aantrekkelijk teint.
Radox is heerlijk geperfumeeerd en verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor
verscheidene weken.

RADOX 70 cts.
per pak

Imp. : N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209,
Amsterdam-C.

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

Louis Davids, zooals men hem van het tooneel kent.

Het leven van Michiel de Ruyter verfilmd.

Zoo juist bereiken ons de eerste foto's van de film: HET LEVEN VAN MICHIEL DE RUYTER, welke film door de Paramount in Joinville werd vervaardigd. Onze bekende populaire conférencier Louis Davids, die reeds eerder voor de film optrad, speelt hierin de rol van onzen beroemden zeeheld en daarom hebben we gemeend aan hem een eere-plaats in ons blad te moeten geven. Volgens de opvattingen van den Russischen regisseur Barbierfsky was het minder zijn bedoeling de voorbijgane historie, dan wel de geniale strategie van Michiel de Ruyter in beeld te brengen, zoodat men deze film ook buiten ons land kan waardeeren. Door het comité DE RUYTER-HERDENKING is het plan opgevat, Zaterdagmiddag drie uur deze film in het openbaar voor te draaien, en men heeft hiervoor medewerking gezocht en gekregen van de eigenaars van de bekende filmboot, die in de Heerengracht bij de Leidschestr  t ligt. Maatregelen zijn genomen om het daglicht volkomen te ondervangen.

Als Michiel de Ruyter in het want van De Zeven Provinciën.

STILLE GETUIGE

door
John D. Claverten

Het was precies vier uur toen John, de butler, werd opgeschrikt door het gerinkel van de schel uit de bibliotheek. Hij legde het boek, waarin hij had zitten lezen, haastig neer en wierp een vluchtigen blik op de klok. Hij deed het werktuiglijk, zonder belangstelling en nog met zijn gedachten bij de heldin van den roman, maar daarom werd de juiste tijd niet minder nauwkeurig in zijn geheugen gegrift. Vier uur, geen minuut later of vroeger.

Met een bescheiden klopje aan de deur van de bibliotheek gaf hij zijn aanwezigheid te kennen en wachtte op een toestemmend „ja” van mylord. Die toestemming om binnen te treden bleef uit en geduldig posteerde hij zich tegen den muur.

Vanuit de bibliotheek klonk hem een heldere stem in de ooren, de stem van Cecil Becks, mylord's neef. In antwoord daarop klonk een gemompel, het onverstaanbaar gemompel van den ouden lord Trevelyan, die voor de vierde maal in die week zijn neef op bezoek had.

John stelde zich plotseling kaarsrecht in de houding.

„Nee, geeft u zich geen moeite, oom, ik zal den weg alleen wel vinden,” hoorde hij Cecil zeggen.

Een gemompel was het antwoord en onmiddellijk daarop klonk opnieuw de stem van Cecil Becks.

„Oh, heeft u al gescheld! Nu, dan zal John me wel even helpen, oom. Tot morgen... oh, neen, morgen heb ik een afspraak, zooals ik u reeds zei. Tot Zondag, nietwaar? Ja, ja, het diner, ik zal niet te laat zijn. Dag oom...”

Onmiddellijk na deze afscheidswaarden werd de deur geopend. Mister Cecil trad in de gang en liet op den drempel zijn zakdoek vallen. John bukte zich om hem op te rapen, maar mr. Cecil was hem voor. Terwijl hij zich oprichtte, wierp John een vluchtigen blik in de bibliotheek. Mylord Trevelyan zat op zijn gewone plaats in een ouder-

wetschen leuningstoel en met den rug naar de deuropening gekeerd. Zijn groot kaal hoofd kwam juist boven de leuning uit en lag onbeweeglijk op het fantasiekussen. Boven alles uit kringelde de rook van een sigaar, waarvan de fijne geur John's neus streelde.

Dat alles nam John zonder eenige belangstelling in een oogwenk tijds in zijn geest op en het volgende oogenblik trok mr. Cecil de deur dicht.

„Wel, John, staat mijn wagen nog voor?” vroeg mylord's neef met opgewekte stem.

„Ja, ja, sir, het is goed weer en ik heb hem voor dat oogenblik maar niet in de garage laten brengen,” antwoordde John.

„Right, weet je ook hoe laat het is?” hernam mr. Cecil, terwijl hij den butler voorging in de gang.

„Het is precies zes minuten over vier, sir.”

„Well, dan kan ik om half vijf nog in Londen zijn,” sprak mr. Cecil voldaan.

In het park hielp John den neef van mylord met het openen en sluiten van het portier. Met een vriendelijk hoofdknikje reed mr. Cecil weg en John keerde naar de keuken terug. Boven was alles rustig en gebruik makend van de gelegenheid, nam hij terstond zijn boek weer ter hand. Verdiept in den roman, las hij aan een stuk door tot de klokslag van zes uur hem deed opspringen. Mylord was gewoon in de week bij lady Rothermere te dineeren en daarvoor liet hij zich omstreeks zes uur of uiterlijk half zeven kleeden.

Elk oogenblik verwachtend het welbekende schelletje te hooren, bleef John geduldig de

keuken op en neer loopen. Het werd half zeven, eindelijk zeven uur.

„Mylord slaapt, hij komt te laat,” mompelde John ongerust en hoewel hij wist dat mylord hem niet graag ongeroepen zag verschijnen, begaf hij zich naar de bibliotheek en klopte aan.

Hij kreeg geen antwoord en zijn laatste aarzeling overwinnend opende hij de deur. Er was geen verandering in de situatie gekomen, mylord's hoofd lag, evenals straks, nog achterover op het kussen, de stoel stond nog op dezelfde plaats en de ramen waren gesloten. Alleen de kringelende rook was weg.

„Mylord slaapt,” herhaalde John, het vertrek inlopend.

Hij trad naast den stoel en strekte de hand uit om hem te wekken en tegelijk ontsnapte hem een schrille

angstkreet. Over mylord's witte vest en pantalon liepen drie dikke strepen geronnen bloed en in zijn hart stak een dolk. Voor den stoel lag een klein plasje bloed en daar middenin lag een sigaar, voor de helft opgerookt en uitgedoofd.

Verpletterd en buiten adem van schrik, zag John het verschrikkelijk schouwspel met verwezen oogen aan, maar langzamerhand begreep hij wat hem te doen stond. Al zijn geestkracht te hulp roepend, wankelde hij de bibliotheek uit en strompelde naar beneden. Met bevende hand greep hij naar de telefoon en zwaar tegen den muur geleund, meldde hij de politie, dat hij drie minuten geleden lord Trevelyan dood in de bibliotheek gevonden had: vermoord door een dolksteek.

Inspecteur Dulfer nam het onderzoek ter hand met de vooropgezette meening dat iedereen, die in de gelegenheid was geweest de misdaad te plegen, schuldig was, zoolang hij het tegendeel niet had bewezen. Hij had de situatie nauwkeurig opgenomen, foto's laten maken en geen vierkanten centimeter van het vertrek bij het onderzoek overgeslagen. De vensters van de vertrekken had hij secuur gesloten gevonden en op de stoffige kozijnen zelfs niet den indruk van een vingertop aangetroffen.

Daaruit concludeerde hij, dat het onmogelijk was, dat de moordenaar door een der vensters was binnengedrongen en hieruit volgde dat hij den gewonen weg moest hebben bewandeld om toegang tot lord Trevelyan te krijgen.

„Hoe heet je?” ving het verhoor van den butler aan.

„John Allan, sir,” antwoordde de oude man sidderend.

„Hoe lang in dienst bij mylord?”

„Twee en dertig jaar, sir?”

„Ben je alleen in huis?”

„Alleen in huis, jawel.”

„Waar is het andere personeel?”

„Mylord had geen ander personeel, sir. Sinds negen jaar leeft mylord teruggetrokken; hij ging nooit uit, behalve 's avonds van zeven tot negen om bij lady Rothermere te dineeren.”

„Ontving mylord bezoek?”

„Nooit, alleen is zijn neef, mister Cecil Becks, de laatste dagen eenige malen geweest.”

„Wat doet die neef, waar woont hij?” informeerde Dulfer met nauw merkbare belangstelling.

„Hij is advocaat, maar oefent geen practijk uit. Hij woont in Londen en leefde sinds acht of negen jaren in onmin met mylord. Deze week, Maandag, geloof ik, bracht hij hem een onverwacht bezoek en nadien is hij nog eenige malen geweest.”

„Ook vandaag?”

„Jawel, sir,” antwoordde John, diep ademhalend.

„Hoe lang, hoe laat kwam hij, hoe laat ging hij weg?” ging Dulfer voort.

„Mister Cecil kwam om drie uur, om tien minuten over vier ging hij weg.”

„Hebben zij getwist, heb je misschien iets ongewoons gehoord?”

„Neen, sir, ik heb niets gehoord. Om tien minuten over vier werd ik gebeld om mister Cecil uit te laten, mylord en hij zijn gescheiden als goede vrienden.”

„Hoe weet je dat?” viel Dulfer nieuwsgierig uit.

John verhaalde wat hij gehoord had en de inspecteur luisterde met intense belangstelling.

„Dus toen mister Becks vertrok, leefde mylord nog?” vroeg hij eindelijk.

„Mylord zat rustig te rooken, in dezelfde houding als waarin ik hem om zeven uur vond,” antwoordde John.

„Mylord zat te rooken, zeg je?” vroeg Dulfer met nadruk.

„Jawel, sir, ik meen dat ik het eindje sigaar op den vloer in het bloed heb zien liggen.”

Inspecteur Dulfer reageerde niet op die laatste opmerking.

„Zijn er na het vertrek van mister Becks nog bezoekers geweest?” hernam hij.

Marlene Dietrich, zooals zij zich tegenwoordig bij voorkeur in het publiek vertoont: in heerenkleeding.

„Niemand, sir, ik bleef alleen met mylord,” gaf John huiverend ten antwoord.

„Kan iemand het huis zijn binnengeslopen, zonder dat je 't hebt gemerkt?”

„Absoluut onmogelijk, sir,” verzekerde John met nadruk.

De eerstvolgende vijf minuten zweeg inspecteur Dulfer. Toen keek hij John eens aan. Hij nam hem op alsof hij hem tot in de ziel wilde lezen en stond toen plotseling op.

„Het is goed, je kunt je gang gaan, maar je mag het huis niet verlaten, mister,” eindigde hij het verhoor.

Dulfer begaf zich naar de bibliotheek en ontmoette op de gang den dorpsdokter, dien hij had laten ontbieden.

„Gedood door een onverwachten dolkstoot, precies in het hart, inspecteur,” sprak de dokter hem aan.

„Dank u, dokter, u hebt niets veranderd aan de houding van den doode?” vroeg Dulfer bezorgd.

„Niets, inspecteur; als de coronor komt, vindt hij alles in denzelfden toestand als welken ik aantrof.”

„Ik dank u wel, tot genoegen, dokter,” nam Dulfer afscheid en de bibliotheek binnentredend, nam hij de telefoon ter hand en belde Scotland Yard op. Hij verzocht telegrafische inlichtingen omtrent Cecil Becks en na de verbinding verbroken te hebben, dicteerde hij het telegraafkantoor een oproep aan het adres van mister Becks, om ten spoedigste te verschijnen ten huize van lord Trevelyan, wyl mylord een ongeluk gekregen had. Toen liet Dulfer de bibliotheek aan de bewaking van een agent over en begaf zich naar den tuin om een sigaret te rooken.

Het antwoord van Scotland Yard verschaftte Dulfer de meest noodige inlichtingen.

„Cecil Becks, geboren Londen, 14 Mei 1892, van moederszijde volle neef van lord Trevelyan. Advocaat zonder practijk, slechte reputatie, zeer veel schulden en uitgebannen door de society. Kwam tweemaal met de politie in aanraking; strafvervolgung werd voorkomen door ingrijpen van lord Trevelyan. Deze heeft meermalen bedreigd hem te zullen onterven, voor het laatst een maand geleden. Door verblijf buitenslands van mylord's zaakwaarnemer kon echter in het testament nog geen verandering zijn gebracht. Waarschijnlijk had C. B. groot belang bij den dood van zijn oom. Voor Scotland Yard, Kayain, inspecteur.”

Dulfer las het telegram driemaal over en bleef vijf volle minuten in gedachten verdiept onbeweeglijk stilstaan als een standbeeld. Toen liep hij fluitend het huis binnen en begaf zich naar de bibliotheek. Hij bleef voor de geopende deur staan en keek naar binnen, juist zooals dien middag om tien minuten over vieren John had gestaan.

Het hoofd van lord Trevelyan, groot en kaal, lag nog altijd achterover op het fantasiekussen. Dulfer keek er een heel langen tijd naar en stak plotseling de handen in zijn zakken. Hij wierp een verstrooiden blik naar den agent en keek toen weer naar mylord's hoofd, dat net boven de stoelleuning uitkwam.

„Mylord en zijn neef zijn gescheiden als goede vrienden; toen mister Cecil vertrok, leefde mylord nog en hij zat rustig te rooken,” herhaalde hij luid de antwoorden, die John hem bij het verhoor gegeven had.

Hij liep tweemaal de bibliotheek op en neer en stelde zich opnieuw in de gang op.

„Mylord leefde nog en zat rustig te rooken,” herhaalde hij nogmaals.

Er ontsnapte hem plotseling een zacht gesis en hij liep regelrecht naar mylord's stoel toe. In het

geronnen bloed lag de halfopgerookte sigaar en zich bukkend, raapte Dulfer 't eindje heel voorzichtig op. Hij trad naar het raam, nam een vergrootglas uit zijn zak en bestudeerde met volle aandacht het reeds verdroogde mondstuk. Er kwam 'n scherpe, bijna katachtige uitdrukking in zijn blik en plotseling liep hij op den doode toe. Met de grootste voorzichtigheid opende hij even mylord's lippen en knikte tevreden. Hij begaf zich haastig naar beneden en zocht den ouden John op, die bleek en nog geheel van streek in een hoekje in de keuken weggedoken zat.

„John, heb je mylord hooren spreken, toen mister Becks de bibliotheek verliet?” vroeg hij met een licht opgewonden klank in zijn stem.

„Ja, sir,” antwoordde de butler.

„Wat zei hij dan?” hernam Dulfer met 'n flauwen glimlach.

„Dat... dat heb ik niet verstaan; ik hoorde een gemompel; mylord sprak altijd zeer zacht,” gaf John verward ten antwoord.

„Aha... aha...” viel de inspecteur voldaan uit en den butler even op den schouder kloppend, begaf hij zich naar den tuin en bleef geduldig wachten op de aankomst van mr. Cecil Becks, den erfgenaam van lord Trevelyan.

Er stopte een luxe Chrysler voor het huis, waaruit hoogst geagiteerd mister Cecil Becks te voorschijn kwam.

„Mister Becks?” informeerde Dulfer, een vormelijke buiging makend.

„Dat ben ik... mijn oom, een ongeluk werd me getelegrafeerd, mijn hemel, politie, wat is er aan de hand, sir?” bracht hij in een adem uit.

Inspecteur Dulfer had opmerkzaam naar den mond van mylord's neef gekeken en over zijn geelaat gleed plotseling een trek van voldoening.

„Uw oom is dood,” antwoordde hij rustig.

„Dood?” viel de ander met een vertoon van de grootste ontsteltenis uit.

„Juist, dood; ik zal u even voorgaan, uw oom ligt in de bibliotheek,” gaf Dulfer ten antwoord.

Hij ging het huis in en met den ander op zijn hielen liep hij regelrecht de bibliotheek binnen. Bij den stoel van den doode bleef hij staan en keek Cecil Becks scherp aan.

Marlene Dietrich in een costuum, dat wel sterk met het vorige contrasteert, in de film *Song of Songs*, die thans door de Paramount wordt opgenomen.

„Ziet u, uw oom is dood, vermoord!” sprak hij met grooten nadruk op het laatste woord.

„Mijn God... het kan niet... vermoord... en ik... ik... verliet hem om even over vieren in den besten welstand,” bracht Cecil Becks hakkelend uit. „Vermoord... het kan niet, inspecteur. Wie... wie kan zooiets... zooiets verschrikkelijks gedaan hebben?”...

Inspecteur Dulfer liep naar de schrijftafel en nam de half opgerookte sigaar tusschen zijn vingers. Hij was doodelijk ernstig en keek Becks vast in de oogen.

„Dat heeft de man gedaan, die mylord deze brandende sigaar tusschen de lippen heeft gestoken,” antwoordde hij langzaam en met grooten nadruk.

Cecil Becks wankelde even, maar wist zich toch op de been te houden.

„U zegt, inspecteur?” hijgde hij.

„De man, die mylord onverwacht dezen dolk in het hart heeft gestoken, heeft hem daarna deze brandende sigaar tusschen de lippen geduwd,” gaf hij nogmaals ten antwoord en bijtend vervolgde hij: „Dat deed die man om den butler te overtuigen, dat mylord nog leefde, sir.”

Hij keek den ander met een ondoorgrondelijken blik aan, waardoor Cecil Becks zich nog een oogeblik liet misleiden.

„En wie is die man, sir?” hernam hij met verstikte stem.

„Dat is de man, die een rechter bovensnijtand mist... mylord heeft een volkomen gaaf kunstgebit...” antwoordde hij hard, tegelijk naar het mondstuk van het sigareneindje wijzend.

Met een vlugge beweging haalde hij de boeien uit zijn zak en zonder ook maar een enkel woord te spreken, bleek als een doode en knikkend in zijn knieën, stak Cecil Becks, de erfgenaam van lord Trevelyan, de handen uit. Het eindje sigaar, bedoeld als positief bewijs voor zijn onschuld, was de wraakroepende stille getuige geworden voor het bewijs van zijn bloedschuld....

ONZE NIEUWE ROMAN

In het volgende nummer vangen wij de publicatie aan van een even sensationeelen als ontroerenden roman,

DE BITTERE KELK

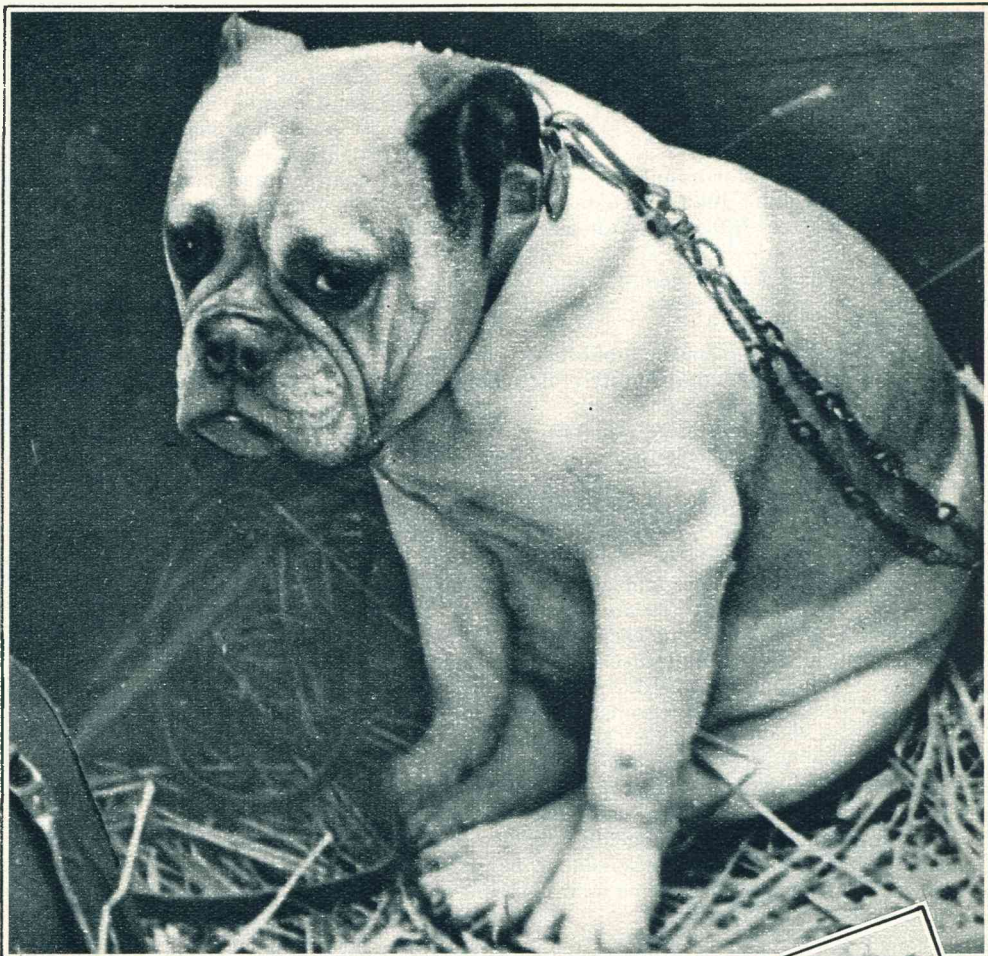
door den bekenden Amerikaanschen auteur OCTAVUS ROY COHEN. — Een man verkoopt zijn leven aan een bendeleader, een vrouw helpt het hem door haar liefde terugwinnen.

De deelnemer, die de heele tentoonstelling „sjagerijig” vond.

De eigenaressen verlaten hun dieren niet; maken het zich zelfs in hun hokken gemakkelijk.

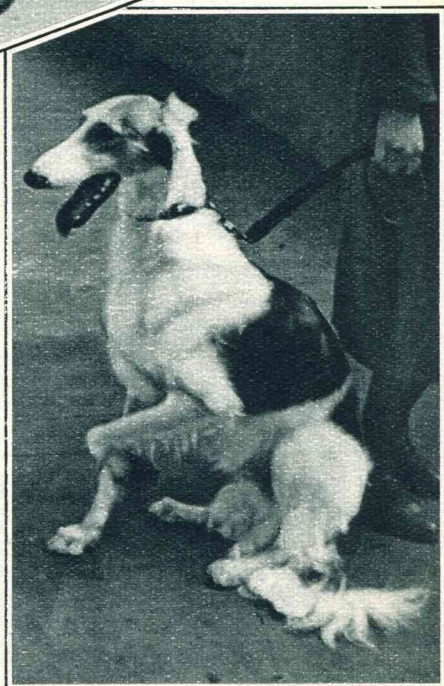
Kostbare Honden

Op de jaarlijksche internationale winnertentoonstelling, georganiseerd door de Ned. Kennelclub „Cynophilia”, in het R. A. I.-gebouw te Amsterdam, had men over belangstelling en deelname niet te klagen. De blaffers en hun begeleiders(sters) werden door vele bezoekers, die tevens kenners waren, bewonderd en door een lastige en critische jury gekeurd. Een en ander bracht een zenuwachtige stemming teweeg, tengevolge waarvan New Foundlanders op afdoende wijze lieten blijken, dat zij op het bezoek van den fotograaf niet gesteld waren, en angstige bezoekers bezorgd werden voor hun beenen. Er waren niets anders dan buitengewoon fraaie exemplaren, zoodat een goede keus moeilijk werd. Daarom moest de man met het toestel zich bepalen tot de honden, die aanleg hadden voor poseeren, die een duidelijk sex-appeal vertoonden, en bovendien ongevaarlijk waren.

Mevrouw Boekhols uit Blaricum met haar drie prachtige Samoeden.

Het wachten op de beurt om voor de keuringscommissie te verschijnen.

'n Barsois, die zich aan onzen fotograaf kwam voorstellen.

Een fraai koppel St. Bernhardshonden.

Gravin Mariza.

Gravin Mariza en haar rentmeester (Dorothea Wieck en Hubert Marischka).

GRAVIN MARIZA

Deze bekende operette van Emmerich Kálman met haar groote verscheidenheid en populaire melodieën is thans, met Dorothea Wieck en Szöke Szakall in de hoofdrollen, verfilmd en zal door „Filma”, Amsterdam binnenkort worden uitgebracht. Hoewel we den inhoud voldoende bekend kunnen achten, zullen we toch in het kort even het verloop der geschiedenis weergeven, zoodat ook zij, die de operette niet gezien hebben, zich kunnen oriënteren. Een zekere Graaf Wittenburg heeft, onder het pseudoniem Török, het schromelijk verwaarloosde landgoed van Gravin Mariza weer in orde gebracht. De Gravin, die van alle kanten haar voortreffelijken rentmeester hoort prijzen, besluit hem een lesje te geven, gaat naar haar landgoed, doch wordt zelf hals over kop op hem verliefd. Om dat niet te laten blijken, deelt zij mee, dat zij zich gaat verloven met een zekeren Szupan, iemand dien zij niet kent, doch waarvan zij wel eens gehoord heeft. Tot haar groote verbazing komt eenige dagen later genoemd heerschap opdagen, wijl hij in de krant zijn verloving gelezen heeft en nu ook wel eens wil zien, hoe zijn toekomstige vrouw eruit ziet. Verwikkeling op verwikkeling volgt nu, doch het slot is natuurlijk volgens alle regelen der kunst in elkaar gezet, zoodat het publiek, na eerst door de heerlijke melodische muur gemaakt te zijn, met groote voldoening naar huis gaat.

Na de aankomst van den nieuwen rentmeester is er meer melk en hoiing in overloed. De afdeeling: melk.

DE SPOORBRUG OVER
HET NOORDZEEKANAAL
BIJ VELSEN

DE STAD AMSTERDAM
CEILLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12 1/2 cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.